

FJÄRDE BOKEN AV TROLLKARLENS RING

EN KAMP OM ÄRA

MORGAN RICE

Morgan Rice

En Kamp Om Ära

Серия «Trollkarlens Ring», книга 4

*http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=43697343
EN KAMP OM ÄRA Fjärde boken av Trollkarlens ring:
ISBN 9781632911704*

Аннотация

TROLLKARLENS RING har allt som krävs för att bli en riktig succé: intriger och motintriger, mysterier, tappra riddare och spirande förälskelser, brustna hjärtan och svek. Det här är många timmars underhållning, och något för alla åldrar. Ett måste i varje fantasyläsares bokhylla. Books and Movie Reviews, Roberto MattosI EN KAMP OM ÄRA (bok fyra i serien Trollkarlens ring) har Thor återvänt från de hundra dagarna som en härdad krigare, och nu tvingas han lära sig vad det innebär att kämpa på liv och död för sitt land. McClouds har trängt långt in i MacGils territorium – längre än någonsin förr i Ringens historia – och fastän Thor rider rätt in i ett bakhåll så faller lotten på honom att slå tillbaks angreppet och rädda Kungsgård. Godfrey har förgiftats av sin bror med ett sällsynt och kraftfullt gift. Hans öde ligger i Gwendolyns händer, och hon gör allt för att rädda sin bror från döden. Gareth faller allt djupare in i paranoia, och i sitt missnöje anlitar han en trupp barbarer som sin personliga elitstyrka och ger dem Silversalen. Därmed kastar han ut Silvergardet, och hotet

av inbördeskrig är sedan överhängande i Kungsgård. Han planerar också att låta de vildsinta nevarerna föra bort Gwendolyn och sälja henne i ett arrangerat äktenskap. Vänskapen mellan Thor och hans kamrater stärks på resan till nya platser, när de ställs inför oväntade monster och kämpar sida vid sida i väldiga slag. Thor reser till sin hemby, och i en våldsamt konfrontation med sin far lär han en viktig hemlighet om sitt förflutna, om vem han är, vem som är hans mor – och om sitt öde. Med alltmer avancerad träning med Argon lär han också att öppna upp krafter i sig själv som han inte visste existerade, och han blir mäktigare för var dag. Allteftersom relationen till Gwen blir viktigare återvänder han till Kungsgård i hopp om att fria till henne – men det kan redan vara för sent. Andronicus har hjälp av en angivare och leder en armé med miljoner män för att ännu en gång försöka ta sig över Klyftan och krossa Ringens rike. Och just som saker ser ut att inte kunna bli värre i Kungsgård, tar berättelsen en chockerande vändning. Kommer Godfrey att överleva? Blir Gareth avsatt? Delas Kungsgård? Kommer Imperiet att invadera? Blir Gwendolyn äntligen tillsammans med Thor? Och får Thor till sist veta hemligheten om sitt öde? EN KAMP OM ÄRA erbjuder ett sofistikerat världsbygge och spännande karaktärer. Det är en storslagen berättelse om vänner och älskande, rivaler och friare, riddare och drakar, intriger, politiska ränker, om att bli vuxen och brustna hjärtan, ambitioner och svek. Det är en berättelse om mod, om att finna sitt öde och om trolldom. Det är fantasy som för läsaren till en helt oförglömlig värld och som tilltalar alla åldrar och båda kön.

Содержание

Kapitel ett	16
Kapitel två	22
Kapitel tre	29
Kapitel fyra	33
Kapitel fem	40
Kapitel sex	43
Kapitel sju	52
Kapitel åtta	60
Kapitel nio	65
Kapitel tio	76
Kapitel elva	83
Kapitel tolv	91
Конец ознакомительного фрагмента.	97

Morgan Rice

EN KAMP OM ÄRA Fjärde boken av Trollkarlens ring

Om Morgan Rice

Morgan Rice är den storsäljande författaren av THE VAMPIRE JOURNALS, en serie för unga vuxna med hittills elva böcker; THE SURVIVAL TRILOGY, en postapokalyptisk thriller med hittills tre böcker, och den storslagna försäljningssuccén, fantasyserien TROLLKARLENS RING, med hittills tretton böcker.

Morgans böcker finns både som ljudböcker och i tryck och har hittills översatts till tyska, franska, spanska, portugisiska, japanska, kinesiska, svenska, holländska, turkiska, ungerska, tjeckiska och slovakiska (och med översättningar till fler språk på väg).

Morgan älskar att höra från sina läsare! Besök www.morganricebooks.com och skriv upp dig på maillistan, få en gratis bok och andra gratisprylar, ladda ned appen med de senaste, exklusiva nyheterna. Håll kontakten på Facebook och Twitter!

Sagt om Morgan Rice

“TROLLKARLENS RING har allt som krävs för att bli en riktig succé: intriger och motintriger, mysterier, tappra riddare och spirande förälskelser, brustna hjärtan och svek. Det här är många timmars underhållning, och något för alla åldrar. Ett måste i varje fantasyläsares bokhylla.”

–Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“Rice vet verkligen hur man drar in läsaren i berättelsen redan från början, med inlevelsefulla beskrivningar som gör så mycket mer än att bara ge en bakgrund för händelseförloppet... Välskrivet och extremt snabbläst.”

–Black Lagoon Reviews (om *Turned*)

”En perfekt berättelse för unga läsare. Morgan Rice kan det här med spännande, oväntade vändningar... Uppfriskande och unikt. Serien fokuserar på en flicka... en som är något alldeles extra... Lättläst men också snabb i vändningarna...

–The Romance Reviews (om *Turned*)

”Grep tag i mig redan från början och vägrade att släppa taget... Den här berättelsen är ett fantastiskt äventyr, både snabb i vändningarna och full av action från första början. Inte en tråkig stund.”

–Paranormal Romance Guild (om *Turned*)

”Packad med action, romans, äventyr och spänning. Sätt den här i händerna och bli förälskad igen.”

–vampirebooksite.com (om *Turned*)

”Fantastiskt intrig och den typ av bok som det är svårt att lägga ifrån sig på kvällen. Slutet var en riktig rysare, och så spännande att man omedelbart vill köpa nästa bok bara för att se hur det går.”

–The Dallas Examiner (om *Loved*)

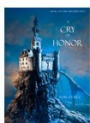
”En klar rival till TWILIGHT och VAMPIRE DIARIES, och en bok som du inte vill lägga ned förrän efter sista sidan! Om du gillar, äventyr, kärlek och vampyrer, då är det här en bok för dig!”

–Vampirebooksite.com (om *Turned*)

”Morgan Rice visar sig återigen vara en extremt talangfull berättare... Den här tilltalar flera sorters publik, även yngre läsare av vampyr- och fantasygenren. Slutet är en oväntad rysare, en verklig chock.”

–The Romance Reviews (om *Loved*)

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

(BOOK 4 IN THE SHERIFFS' RING)

A QUEST OF HEROES

MORGAN RICE

Audible audio edition

Lyssnar!

Amazon

Audible

iTunes

Böcker av Morgan Rice

**THE SORCERER'S RING /
TROLLKARLENS RING**

**A QUEST OF HEROES
(Book #1) / HJÄLTARS VÄG**

**A MARCH OF KINGS (Book
#2) / KONUNGARS MARSCH**

**A FATE OF DRAGONS
(Book #3) / DRAKARS ÖDE**

**A CRY OF HONOR (Book
#4) / EN KAMP OM ÄRA**

A VOW OF GLORY (Book #5) / ÄRANS LÖFTE

A CHARGE OF VALOR (Book

**THE SURVIVAL TRILOGY /
ÖVERLEVNADSTRILOGIN**

**ARENA ONE: SLAVERUNNERS (Book
#1) / ARENA ETT: SLAVJÄGARNA**

ARENA TWO (Book #2) / ARENA TVÅ

**THE VAMPIRE JOURNALS /
EN VAMPYRS DAGBOK**

TURNED (Book #1) / OMVÄND

LOVED (Book #2) / ÄLSKAD

BETRAYED (Book #3) / FÖRRÅD

DESTINED (Book #4) / ÄMNAD

DESIRED (Book #5) / ÅTRÅDD

BETROTHED (Book #6) / TROLOVAD

VOWED (Book #7) / VIGD

Copyright © 2013 av Morgan Rice

Alla rättigheter förbehålls. Utöver vad som tillåts enligt U.S. Copyright Act 1976, så får inga delar av denna publikation reproduceras, distribueras eller överföras i någon form eller några medel, lagras i databas eller annan lagring, utan författarens tillåtelse.

Denna e-bok medför enbart rätt till din personliga läsning. E-boken får inte säljas vidare eller ges bort till andra. Om du önskar dela med dig av boken, vänligen köp ytterligare en kopia avsedd för mottagaren. Om du läser denna bok utan att själv ha köpt den, eller om den inte var köpt enbart för dig, vänligen återlämna den och köp ditt eget exemplar. Tack för att du respekterar författarens hårda arbete med boken!

Boken är ett skönlitterärt verk av fiktion. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, tillställningar och händelser är produkter av författarens fantasi eller använda med skönlitterära ändamål. Eventuella likheter med verkliga personer, levande eller döda, är fullkomligt slumpartade.

Upphovsrätt för omslagsbilden tillhör RazoomGame och brukas enligt licens från Shutterstock.com.

*"Somliga föds till storhet,
somliga förvärvar storhet,
och åter andra påtvingas storhet."*

William Shakespeare
Trettondagsafton

Kapitel ett

Luanda sprang över slagfältet, sicksackande fram mot det lilla hus där hon sett kung McCloud. I sista sekund kastade hon sig undan en häst som stormande fram. Hon höll den kalla järnspiken i handen, och hon skälvde, på väg över den dammiga platsen i den stad som hon en gång känt så väl. Hennes folks stad. Alla dessa månader hade hon tvingats se hur de slaktats – och hon hade fått nog. En spärr inom henne hade brutit. Hon brydde sig inte längre om hon fick hela McClouds armé mot sig – hon skulle göra allt hon kunde för att sätta stopp för det.

Luanda visste att vad hon höll på att göra var alldeles vansinnigt, att hon riskerade livet och att McCloud förmodligen skulle döda henne. Men hon tryckte undan tankarna och sprang. Tiden var inne att göra det rätta – oavsett priset.

På andra sidan slagfältets trängsel, mitt bland soldaterna, såg hon McCloud, på väg med en stackars skrikande flicka i armarna mot ett övergivet hus – en lerhydda. Han smällde igen dörren efter sig och rev upp ett moln av damm.

”Luanda!”, hördes ett rop.

Hon vände sig om och såg Bronson, kanske hundra meter bort och på väg efter henne. Han hindrades hela tiden av en ständig ström av hästar och soldater som fick honom att stanna.

Det var nu hon hade chansen. Om Bronson hann ikapp så skulle han hindra henne från att göra det.

Luanda sprang snabbare, höll hårt om järnspiken och försökte att inte tänka på hur galet det var, hur liten chans hon hade att lyckas. Om inte ens hela arméer stod emot McCloud, om till och med hans egna generaler, och hans egen son, skakade inför honom – vilken chans hade egentligen hon?

Och dessutom hade Luanda aldrig dödat någon. Och ännu mindre någon av McClouds klass. Skulle hon klara det, när hon väl var där? Kunde hon verkligen smyga sig på honom? Var han lika osårbar som Bronson varnat att han var?

Luanda kände sig medskyldig till det blodbad den här armén ställt till med, till förödelsen av hennes eget land. När hon tänkte tillbaka på det ångrade hon att hon någonsin gått med på att gifta sig med en McCloud, oavsett att hon älskade Bronson. Hon hade fått inse att McClouds var vildar, oförfärdliga. Hon förstod att det varit MacGils smala lycka att Högländerna låg emellan dem och att de hade hållit sig på sin sida Ringen. Det hade varit oerhört naivt, korkat, att inbilla sig att McClouds inte var så illa som hon fått lära sig redan som barn. Hon hade trott att hon skulle kunna ändra på dem, att chansen att bli en prinsessa bland McClouds – och en dag drottning – var värd det, trots riskerna.

Men nu visste hon att hon haft fel. Hon skulle ge upp alltsammans – sin titel, rikedomarna, berömmelsen, alltihop – för att aldrig ha träffat McClouds och vara tillbaks i säkerhet med sin familj, på deras sida av Ringen. Nu var hon arg på sin far för att ha arrangerat hennes äktenskap. Hon var ung och dum. Men han borde ha vetat bättre. Var politiken så viktig för honom att

han varit beredd att offra sin dotter? Och hon var arg på honom också för att han dött och lämnat henne ensam med allt det här.

Under de senaste månaderna hade Luanda fått lära sig den hårda vägen att lita på sig själv, och nu hade hon fått sin chans att ställa saker till rätta.

Hon skakade i hela kroppen när hon nått fram till huset och dess mörka, stängda ekdörr. Hon såg sig omkring och förväntade sig att se McClouds män rusa fram mot henne, men till hennes lättnad så var de alla för upptagna med förödelsen för att lägga märke till henne.

Hon lyfte ena handen till handtaget och höll kvar järntaggen i den andra, och vred om så försiktigt hon kunde, och bad att McCloud inget hörde.

Hon klev in. Det var mörkt därinne, och ögonen anpassade sig långsamt efter det klara ljuset där ute i den vitmenade staden. Det var också kallare här inne, och det första hon hörde när hon klev in över tröskeln var flickans gråt och jämmer. När ögonen vant sig såg hon sig omkring i det lilla huset, och såg McCloud, avklädd från midjan och nedåt, på golvet, med den kämpande flickan under sig. Flickan skrek och grät med vilt uppspärrade ögon, och McCloud satte en grov hand över munnen på henne.

Luanda kunde knappt tro att det var på riktigt, att hon verkligen skulle försöka. Hon tog ett försiktigt steg fram. Händerna skakade, hon var svag i knäna, och hon bad att hon skulle få styrka nog att göra det. Hon kramade om järnspiken som om det var en livlina.

Snälla Gud, låt mig döda denne man.

Hon hörde McCloud grymta och stöna, som ett vilt, frossande djur. Han var obönhörlig. Flickans tycktes skrika allt högre för hans varje rörelse.

Luanda tog ännu ett steg, och så ännu ett, och var nu bara någon meter bort. Hon såg ned på McCloud och granskade hans kropp, och försökte bestämma var det var bäst att stöta till. Det var tur att han tagit av sig ringbrynjan och inte bar mer än en tunn lanneskjorta, som nu var genomdränkt av svett. Hon kända stanken av honom även på avstånd, och den fick henne att rygga tillbaka. Det hade varit oförsiktigt av honom att ta av sig rustningen, och Luanda beslöt att det skulle bli hans sista misstag. Hon skulle höja spiken med båda händer och sticka en rakt in i ryggen på honom.

McClouds grymtanden nådde klimax och Luanda höjde spiken högt. Hon tänkte att livet skulle ändra sig efter det här ögonblicket, hur inget mer skulle vara sig likt, om bara några sekunder. McClouds rike skulle bli fritt från tyrannen, och hennes folk skulle besparas förödelsen. Hennes make skulle få sin rättmätiga plats, och till sist skulle allt bli bra igen.

Luanda blev stående, fastfrusen av rädsla. Hon skakade. Om hon inte handlade nu så skulle hon aldrig göra det. Hon höll andan, tog ett sista steg fram, höll spiken högt över huvudet med båda händer, och föll plötsligt på knä och pressade spiken, ned med alla krafter hon hade, beredd att trycka den rakt genom ryggen på honom.

Men något hände som hon inte förväntat sig, och det hände så snabbt, för snabbt för att hon skulle hinna reagera: i sista sekund rullade McCloud åt sidan. Han var snabbare än hon föreställt sig möjligt för en man av den storleken. Han vältrade sig åt sidan, och lämnade flickan under sig oskyddad. Det var för sent för Luanda att stanna.

Till Luandas fasa fortsatte spiken vidare, rakt genom flickans bröst.

Flickan satte sig rakt upp och skrek, och Luanda kände spiken tränga rätt genom kroppen på henne, flera centimeter, hela vägen till hjärtat. Blod gurglade fram ur munnen på henne och hon såg på Luanda, skräckslagen, förrådd.

Till sist föll hon i golvet. Död.

Luanda satt där på knä, bedövad och chockad och kunde knappt förstå vad som just hade hänt. Innan hon tagit in alltsamman, innan hon insett att McCloud nu var utom fara, kände hon ett hårt slag mot sidan av ansiktet, och hur hon själv föll i golvet.

Hon var vagt medveten i fallet om att McCloud fällt henne med ett väldigt slag, att han förutsett varenda steg av vad som hänt ända sedan hon först klivit in i rummet. Han hade spelat ovetande. Han hade inväntat det rätta ögonblicket, och möjligheten att inte bara undvika hennes hugg, utan på samma gång också lura henne att döda den stackars flickan, att göra henne medskyldig.

Innan hon slocknade fick Luanda en skymt av McClouds

ansikte. Han grinade ned mot henne med öppen mun och flämtade, som ett vilt djur. Det sista hon hörde innan hans väldiga stövel kom rusande mot ansiktet på henne var hans grötiga, djuriska röst:

”Du gjorde mig en tjänst”, sa han. ”Jag var ändå färdig med henne.”

Kapitel två

Gwendolyn sprang längs de vindlande gatorna i Kungsgårds värsta kvarter. Tårarna rann efter kinderna där hon sprang, bort från slottet, i ett försök att komma så långt bort från Gareth som möjligt. Hjärtat slog ännu hårt efter deras möte, efter att hon sett Firth hänga i galgen, och efter att ha hört alla hans hot. Hon försökte desperat se vad som var sant bland alla hans lögn. Men i Gareths sjuka hjärna var sanning och lögn så tätt sammanflätade att det var svårt att veta vad som var vad. Hade han bara försökt skrämma henne? Eller var alltsammans sant?

Gwendolyn hade sett Firths dinglande kropp med sina egna ögon, och kanske betydde det att den här gången så var alltihop sant. Kanske var det sant att Godfrey förgiftats, att hon sålts till äktenskap med de vilda nevarerna. Kanske höll Thor just nu på att rida in i ett bakhåll. Tanken fick henne att skaka.

Hon kände sig så hjälplös där hon sprang. Hon var tvungen att försöka ställa allt till rätta. Hon kunde inte springa hela vägen till Thor, men hon kunde springa till Godfrey och se om han blivit förgiftad – och om han ännu var vid liv.

Gwendolyn rusade allt längre in i stans sjaskiga kvarter, häpen över att befinna sig här igen, för andra gången på lika många dagar i den här vidriga delen av Kungsgård, dit hon svurit att inte återvända. Om Godfrey verkligen blivit förgiftad så visste hon att det måste ha hänt på krogen. Var annars? Hon var arg på honom

för att han gått tillbaka dit igen, för att han sänkt garden och varit så oförsiktig. Men mest av allt var hon rädd för vad som hänt honom. Hon insåg hur mycket hon kommit att bry sig om sin bror under de senaste dagarna, och tanken på att missta honom, särskilt efter att just ha förlorat sin far, slog ett håll genom hjärtat på henne. Och hon kände sig på något vis ansvarig.

Gwen var verkligen rädd där hon sprang genom gränderna, men inte för alla fyllon och buset som fanns runtomkring. Nej, det var sin bror, Gareth, hon var rädd för. Han hade verkat helt besatt, som en demon, när hon sett honom, och hon kunde inte få bort bilden av honom ur huvudet – så mörk, själlös. Han såg besatt ut. Och det faktum att han suttit på deras fars tron gjorde bilden ännu överkligare. Hon var rädd för hans hämnd. Kanske tänkte han verkligen gifta bort henne, vilket hon aldrig skulle gå med på, eller kanske försökte han bara få henne att sänka garden, kanske planerade han i själva verket att mörda henne. Gwen såg sig omkring på gatorna. Varje ansikte omkring henne såg fientligt och främmande ut. Alla var möjliga hot, kanske utsända av Gareth för att göra slut på henne. Hon höll på att bli paranoid.

Gwen sprang runt ett hörn och stötte in i en drucken gammal man och kom ur balans – och hon hoppade till och skrek, mot sin vilja. Hon var på helspänn. Det tog ett ögonblick för henne att inse att det bara varit en klumpig förbipasserande, och ingen av Gareths lakejer. Hon vände sig om och såg honom stappla till, utan att ens vända om och be om ursäkt. Bristen på värdighet i

den här delen av staden var mer än hon stod ut med. Om det inte varit för Godfrey hade hon aldrig kommit hit, och hon hatade honom för att han tvingade henne att sänka sig så lågt. Varför kunde han inte bara hålla sig borta från krogen?

Gwen svängde runt ännu ett hörn, och där låg den, Godfreys favoritkrog: en dålig ursäkt till krog, sned och vind och med dörren på glänt och fyllon strömmande ut på gatan. Hon hade ingen tid att förlora, och skyndade in genom dörren.

Det tog ögonen en stund att anpassa sig till dunklet i baren, som stank av avslagen öl och svett. Tystnaden föll när hon steg in. De var mer än tjugo karlar hopträngda där inne, och alla vände sig om och såg på henne förvånat. Här var hon, medlem av kungafamiljen och klädd därefter, på språng rätt in i ett rum som förmodligen inte städats på åratals.

Hon klev fram till en lång karl med stor mage, en som hon kände igen. Det var Akorth, en av Godfreys dryckesbröder.

”Var är min bror?”, fordrade hon.

Akorth, vanligen var på gott humör och redo att slänga ur sig ett eller annat billigt skämt, förvånade henne: han bara skakade på huvudet.

”Det bådär inte väl, min fru”, sa han bistert.

”Vad menar du?”, frågade hon, med hjärtat bultande i bröstet.

”Han fick en dålig öl”, sa en lång, mager man som hon kände igen som Godfreys andre kompanjon, Fulton. ”Han föll ihop igår och har inte rört på sig därefter.”

”Lever han?”, frågade hon desperat och grep Akorth om

handleden.

”Knappt”, svarade han och såg ned. ”Det har gått hårt åt honom. Han slutade prata för en timma sedan.”

”Var är han?”, krävde hon.

”Där bak, fröken”, sa bartendern och lutade sig fram över disken samtidigt som han torkade ur ett krus och såg bister ut. ”Och jag hoppas att du har någon plan för vad du skall göra med honom. För jag har då ingen lust att ha ett lik liggande här på min inrättning.”

Gwen, helt överväldigad av vad hon hört, förvånade sig själv genom att dra fram en liten dolk, luta sig fram och trycka den mot halsen på bartendern.

Han svalde och såg chockat tillbaks på henne. Det blev dödstyst i rummet.

”Först och främst”, sa hon, ”så är det här stället ingen *inrättning* – utan en sorglig ursäkt för en sylta, och en som jag får kungsvakten att jämna med marken och du tilltalar mig på det sättet igen. Du kan börja med att tala till mig som *min fru*.”

Gwen kände sig som någon annan, överraskad av den styrka som kommit över henne. Hon hade ingen aning om var den kom ifrån.

Bartendern svalde hårt.

”Min fru”, upprepade han.

Gwen höll dolken kvar i ett stadigt grepp.

”För det andra, så skall min bror inte dö – och helt säkert inte här inne. Hans lik skulle vara en större ära för din inrättning än

alla levande som kilar förbi här. Och om han dör så kan du vara säker på att skulden faller på dig.”

”Men min fru, jag har inte gjort något fel!”, bönade han. ”Det var samma öl som jag serverat alla andra!”

”Någon måste ha förgiftat det”, tillade Akorth.

Gwen sänkte långsamt dolken.

”För mig till honom, genast!”, befallde hon.

Den här gången sänkte bartendern ödmjukt huvudet, vände om och skyndade ut genom en dörr vid sidan av disken. Gwen följde honom i hälarna, och Akorth och Fulton kom med de också.

Gwen steg in i en liten kammare på krogens baksida och hörde sig själv flämta när hon såg sin bror, Godfrey, utlagd på golvet på rygg. Han var blekare än vad hon någonsin sett honom. Han såg inte ut att vara mer än ett steg från döden. Alltsammans var sant.

Gwen rusade till hans sida och höll om hans hand. Den var kall och fuktig. Han svarade inte. Huvudet låg på golvet, han var orakad och det flottiga håret låg klistrat mot pannan. Men hon kände hans puls. Den var svag, men fortfarande där. Och hon såg hans bröst resa sig vid varje andetag. Han levde.

Hon kände sig plötsligt rasande.

”Hur kunde du lämna honom så här?”, skrek hon och snodde runt mot bartendern. ”Min bror, en medlem av kungafamiljen, lämnad att dö som en hund på golvet?”

Bartendern svalde och tittade ned.

”Och vad skulle jag annars ha gjort, min fru?”, frågade han

osäkert. ”Det här är inget sjukhus. Alla sa att han redan var mer eller mindre död och—”

”Han är *inte* död!”, skrek hon. ”Och ni två”, sa hon vänd mot Akorth och Fulton, ”vad är ni för slags vänner? Skulle han ha lämnat er så här?”

Akorth och Fulton såg fåraktigt på varandra.

”Förlåt mig”, sa Akorth. ”Doktorn kom igår kväll och tittade på honom och sa att han var döende – att det bara var en tidsfråga. Jag trodde inte att det fanns något att göra.”

”Vi satt uppe hos honom större delen av natten, min fru”, fortsatte Fulton. ”Vid hans sida. Vi tog bara en liten paus och ett glas för att dränka sorgen, och så kom ni in och—”

Gwen sträckte sig fram och slog rasande krusen från båda deras händer så att de föll i golvet, med ölstänk åt alla håll. De såg chockade upp på henne.

”Båda två, ta tag i var sin sida av honom”, befallde hon strängt och reste sig och kände en ny stryka inom sig. ”Ni skall bära honom härifrån. Ni kommer med mig hela vägen till den kunglige läkaren. Min bror skall få en verklig chans att klara sig och inte lämnas att dö efter en snabbinspektion av någon halvidiot till doktor.

”Och vad gäller dig”, fortsatte hon och vände sig mot bartendern. ”Om min bror överlever, och någonsin återvänder till det här stället, och du går med på att servera honom, då skall jag personligen se till att du kastas i fängelsehålan och aldrig kommer ut igen.”

Bartendern flyttade osäkert runt på fötterna och sänkte huvudet.

”Rör på er nu!”, skrek hon.

”Akorth och Fulton ryckte till och satte sig i rörelse. Gwen skyndade ut genom rummet, med de två bakom sig, bärande hennes bror genom baren och ut i dagsljuset.

De skyndade bort längs Kungsgårds trånga bakgator, på väg mot helaren, och Gwen kunde bara be att det inte var för sent.

Kapitel tre

Thor galopperade fram över de dammiga fälten utanför Kungsgård, med Reece, O'Connor, Elden och tvillingarna vid sidan, Krohn springande bredvid, och Kendrick, Kolk, Brom och mängder av män ur Legionen och Silvergardet tillsammans med dem – en väldig armé på väg för att möta McClouds. De red som en man, beredda att befria staden, och dånet av hovarna var öronbedövande, mullrande som åska. De hade ridit hela dagen, och den andra solen stod redan i nedan. Thor kunde knappt begripa att han själv nu red bland alla dessa fantastiska krigare, på sitt första militära uppdrag. Han var nu accepterad som en av dem, och han hade sina vapenbröder omkring sig. Legionen nästan försvann i den tusenhövdade massan av kungens armé, och Thor kände sig för första gången i livet som en del av något större än sig själv.

Och han hade en känsla av mål och mening. Han kände sig behövd. Hans landsmän belägrades av McClouds, och det var upp till armén att befria dem och rädda folket från ett fruktansvärt öde. Vikten av deras uppdrag satt som en levande tyngd på hans axlar, och den fick honom att känna sig levande.

Han kände sig säker omgiven av alla dessa män, men han kände också en viss oro: det här var en armé av riktiga män, men det betydde att de också skulle ha en armé av riktiga män mot sig. Riktiga, härdade krigare. Nu var det på liv och död, och mer

stod på spel än han någonsin varit med om. På ren instinkt kände han efter runt bältet och blev lugnare när han nuddade sin trogna slunga och det nya svärd han fått. Han undrade om det vid dagens slut skulle vara fläckt av blod. Eller var det han själv som skulle ligga sårad?

Plötsligt stämde hären upp ett rop, högre till och med än dånet av hästarnas hovar, när de kom runt en krök och för första gången såg den belägrade staden vid horisonten. Svart rök steg i tjocka moln från den, och MacGils här sporrade hästarna och sprängde fram. Thor sparkade också till och försökte hålla takten med de andra, som nu dragit sina svärd, höll dem högt och rusade med strid i sinnet mot staden.

Den väldiga hären bröts upp i mindre grupper, och i Thors grupp red tio soldater samt legionärer, både hans vänner och andra som han inte kände. Främst red en av kungens armés högre befäl, Forg, en lång, smal och senig man med koppärrig hy, snaggat grått hår och insjunkna ögon. Armén delades in i allt mindre grupper och spred sig åt alla håll.

”Den här gruppen följer med mig!”, befalldes han och vinkade med staven åt Thor och de andra att följa efter.

Thors grupp följde Forgs order och red bort från härens huvudstyrka. Thor såg sig över axeln och märkte att hans grupp kommit mer avsidet än de flesta andra och att hären blev allt mer avlägsen, och just som han undrade vart de var på väg ropade Forg:

”Vi skall ställa upp mot McClouds flank!”

Thor och de andra utväxlade nervösa och uppspelta blickar där de red allt längre bort, snart utom synhåll för hären.

Snart var de i helt ny terräng, och kunde inte längre se hären. Thor var på helspänn, men det syntes inga tecken på McClouds här i närheten.

Till sist höll Forg in hästen till halt framför en liten kulle med en dunge. De andra gjorde halt efter honom.

Thor och de andra såg på Forg och undrade varför han stannat.

”Vårt uppdrag är att hålla det här fästet”, förklarade Forg. ”Ni är unga krigare ännu, och vi föredrar att bespara er stridens värsta hetta. Ni håller den här positionen samtidigt som härens huvudstyrka sveper in i staden och anfaller McClouds armé. Det är tveksamt om några av McClouds män kommer att komma förbi här, så ni är förmodligen trygga. Upprätta positioner runtom och håll er här tills ni blir tillsagda om annat. Sätt igång!”

Forg sporrade hästen och red uppför kullen, och Thor och de andra gjorde samma sak och följde efter. Den lilla truppen red och rev upp damm över fältet, och så långt Thor kunde se fanns ingen i närheten. Han var besviken över att ha flyttats bort från den verkliga striden. Varför skulle de skyddas plötsligt?

Ju längre de red, desto mer var det något i Thors medvetande som pockade på uppmärksamhet. Han visste inte vad det var, men hans sjätte sinne talade om att något var fel.

När de närmade sig kullens topp syntes ett litet, gammalt fort – ett smalt och till synes övergivet torn – och det var något som fick Thor att se sig om över axeln. Där var Forg. Thor överraskades

av att se att han kommit allt längre efter, längre och längre från gruppen, och när Thor tittade på honom vände han om, sporrade hästen och galopperade bort åt motsatt håll, utan ett ord.

Thor förstod inte vad som hände. Varför gav sig Forg av så plötsligt? Krohn började gnälla vid hans sida.

Just som Thor börjat ta in vad som hänt nådde de upp till kullens krön och till det gamla fortet. De förväntade sig att inte se annat än ödemark på andra sidan.

Men plötsligt höll den lilla gruppen legionärer hårt in hästarna till halt. De blev sittande, chockade av den syn som bredde ut sig framför dem.

Där, redo och väntande, låg hela McClouds armé.

De hade förts rakt in i en fälla.

Kapitel fyra

Gwendolyn skyndade genom Kungsgårds vindlande gator och beredde väg genom massan av folk, med Akorth och Fulton bärande på Godfrey efter henne. Hon var fast besluten att hinna till helaren så snabbt som möjligt. Godfrey fick inte dö, inte efter allt de varit med om, och absolut inte på det här sättet. Hon kunde nästan se för sitt inre hur Gareths ansikte skulle lysa upp i ett belåtet leende om han fick nyheten om Godfreys död – och hon bestämde sig för att förhindra det. Hon önskade bara att hon funnit honom tidigare.

Gwen vände runt ett hörn och klev in på stadstorget, där folkmassorna blev ännu tätare, och hon tittade upp och såg att Firth fortfarande hängde där och dinglade från galgen, med en tät snara om halsen, inför allas gapande åsyn. Hon vände sig bort av ren reflex. Det var en fruktansvärd syn, och en påminnelse om hennes brors ondska. Det kändes som att hon inte kunde ta sig ur hans grepp, oavsett vart hon vände sig. Det var märkligt att tänka att hon bara dagen innan hade talat med Firth – och nu hängde han där. Hon kände dödens snara dras åt, också runt sig själv.

Hur mycket hon än önskade vända om och ta en annan väg, så visste hon att det gick snabbast att fortsätta fram över torget, och att hon inte fick vika sig för sina rädslor. Hon tvingade sig att marschera fram förbi galgen, rätt förbi den döda kropp som hängde i vägen. När hon gjorde det överraskades hon av att den

kunglige bödeln, klädd i svart, ställde sig i hennes väg.

Först trodde hon att han skulle ta död även på henne – tills han bugade.

”Min fru”, sa han ödmjukt och böjde respektfullt på huvudet. ”Jag har inte fått några kungliga order om vad som skall ske med kroppen. Jag har inga bud om huruvida jag skall ge honom en ordentlig begravning eller slänga honom i en fattigmansgrav.”

Gwen stannade till, irriterad över att det skulle bli upp till henne att bestämma det. Akorth och Fulton stannade intill. Hon tittade upp, kisande mot solen och såg kroppen dingla där, bara någon meter bort, och tänkte först gå vidare och strunta i bödeln. Men så var det något som slog henne. Hon ville ha rättvisa för sin far.

”Släng honom i massgraven”, sa hon. ”Utan gravsten. Ge honom inga särskilda riter. Jag vill att hans namn skall rensas ur historien.”

Han böjde sitt huvud till svar, och hon fick en liten känsla av hämnd. Firth var trots allt den som dödat hennes far. Och fastän hon avskydde uppvisningar av våld så skulle hon inte spilla några tårar efter honom. Hon kände att hennes fars ande var med henne nu, starkare än någonsin, och kände att det gav honom någon liten ro.

”Och en sak till”, fortsatte hon, vänd mot bödeln. ”Ta ned kroppen nu.”

”Nu, min fru?”, frågade bödeln. ”Men kungen gav order om att låta den hänga.”

Gwen skakade på huvudet.

”Nu”, upprepade hon. ”Det är hans nya order”, ljög hon.

Bödeln bugade och skyndade bort för att ta ned kroppen.

Det gav henne ytterligare en liten känsla av upprättelse. Hon tvivlade inte på att Gareth tittade ned från sitt fönster för att se på kroppen under dagen – han skulle bli arg över att den flyttats, och det skulle tjäna som påminnelse om att saker inte alltid gick som han planerat.

Gwen skulle just till att gå när hon hörde ett högt skriande i skyn. Hon stannade till och vände sig och tittade upp, och där uppe på galgen satt falken, Estopheles. Hon lyfta handen till skydd mot solen för att försäkra sig om att det inte bara var ögonen som spelade henne ett spratt. Estopheles skriade igen, slog upp vingarna och sänkte dem igen.

Gwen kände att den fågeln bar hennes fars ande. Han själ, som varit så rastlös, var nu ett litet steg närmare frid.

Gwen fick plötsligt en idé. Hon visslade och höll ut armen, och Estopheles svepte ned från galgen och landade på hennes handled. Fågeln var tung, och klorna grävde in i hennes handled.

”Flyg till Thor”, viskade hon till fågeln. ”Finn honom där på slagfältet. Skydda honom. FLYG!”, ropade hon och lyfte armen.

Hon såg Estopheles flaxa med vingarna och lyfta, högre och högre upp i skyn. Hon bad att det skulle fungera. Det var något mystiskt med den där fågeln, och särskilt med dess koppling till Thor, och hon visste att allt var möjligt.

Gwen fortsatte framåt och skyndade längs gatorna mot

helarens stuga. De passerade under ett av de många valv som ledde ut ur staden och rörde sig så fort som möjligt, och hon bad att Godfrey skulle hålla ut tills de fick hjälp.

Den andra solen hade sjunkit lågt på himlen innan de hunnit upp för den lilla kullen utanför Kungsgård och fått syn på helarens stuga. Det var en enkel enrumsstuga, med väggar av vitmenad lera och två små fönster på var sida om en ekdörr.

Från taket hängde växter av alla former och färger som en ram runt huset, som också omgavs av en prunkande örtagård, med blomster i alla storlekar och färger som fick det att se ut som om stugan låg i ett växthus.

Gwen sprang fram till dörren och smällde flera gånger med portklappen. Dörren öppnades och ut kom helarens häpna ansikte.

Illepra. Hon hade varit kungafamiljens helare i hela sitt liv, och hade funnits i Gwens närhet ända sedan hon lärt sig gå. Men ändå lyckades Illepra se ung ut – faktum var att hon inte såg mycket äldre ut än Gwen. Hennes hy hade en särskild lyster, som ramade in hennes vänliga gröna ögon och fick henne att inte se äldre ut än arton. Gwen visste att hon var betydligt äldre än så, att hennes utseende var missledande, men också att Illepra var en av de klipskaste och mest talangfulla människor hon mött.

Illepra flyttade blicken mot Godfrey, och tog genast in situationen. Hon spärrade upp ögonen av oro, insåg allvaret och hoppade över alla artighetsfraser. Hon skyndade förbi Gwen och fram till Godfrey och lade en hand på hans panna. Hon rynkade

på pannan.

”Bär in honom”, beordrade hon hastigt de två männen, ”och låt det gå undan.”

Illepra gick in igen och sköt upp dörren på vid gavel, och de skyndade efter henne in i stugan. Gwen följde efter, duckade under den låga dörröppningen och stängde dörren efter sig.

Det var dunkelt därinne, och det tog ett ögonblick för henne att vänja ögonen. När hon gjort det såg hon stugan precis som hon mindes den från när hon var barn: liten, ljus, ren, och fullpackad med växter, örter och drycker av alla slag.

”Lägg ned honom här”, beordrade Illepra männen, med en ton som var allvarligare än Gwen någonsin hört från henne. ”På sängen där, i hörnet. Ta sedan av honom skjortan och skorna. Och lämna oss.”

Akorth och Fulton gjorde som de blev tillsagda. När de skyndade ut genom dörren grep Gwen Akorth i armen.

”Håll vakt utanför dörren”, beordrade hon. ”Den som gav sig på Godfrey kan göra ett nytt försök. Även mot mig.”

Akorth nickade och han och Fulton steg ut och stängde dörren bakom sig.

”Hur länge har han varit så här?”, frågade Illepra enträget och satte sig på knä och flyttade en hand från Godfreys handled, till hans mage och hals, och utan att se på Gwen.

”Sedan igår kväll”, svarade Gwen.

”Igår kväll!”, upprepade Illepra och skakade bekymrat på huvudet. Hon undersökte honom länge i tystnad, med allt

dystrare min i ansiktet.

”Det ser inte bra ut”, sa hon till sist.

Hon lade en hand på hans panna igen. Den här gången slöt hon ögonen och andades mycket långsamt. En tät tystnad sänkte sig över rummet, och Gwen tappade känslan av att tid alls passerade.

”Gift”, viskade Illepra till sist, ännu med slutna ögon, som om hon läst av hans tillstånd genom osmos.

Gwen hade alltid häpnat över hennes skicklighet. Hon tog aldrig miste, inte en enda gång. Och hon hade räddat fler liv än armén hade tagit. Hon undrade om det var färdigheter hon lärt sig, eller om de var något hon ärvt. Illepras mor hade varit helare, och hennes mor före henne. Men Illepra hade också ägnat varje vaken minut åt studier av olika örter och helarkonster.

”Ett mycket kraftfullt gift”, fortsatte Illepra mer självsäkert, ”och ett som jag inte ser mycket av. Ett som är mycket dyrt. Den som försökte ta livet av honom visste vad han gjorde. Det är otroligt att han inte har dött redan. Han är starkare, den här än vi trott om honom.”

”Det har han från vår far”, sa Gwen. ”Han är stark som en oxe, som alla kungar av huset MacGil.”

Illepra korsade rummet och blandade samman olika örter på ett träblock, där hon hackade och malde dem och tillsatte vätska i processen. Slutprodukten var en tjock, grön salva, och hon fyllde upp handflatan med den och skyndade tillbaks till Godfrey och smörjde den över hans hals, under armarna på honom och pannan. När det var färdigt korsade hon rummet igen och tog ett

glas som hon fyllde med flera olika vätskor, en röd, en brun och en purpurfärgad. De bubblade och fräste när de blandades. Hon rörde med en lång träsked och skyndade tillbaks och satte glaset till Godfreys läppar.

Godfrey rörde sig inte. Illepra höll upp hans huvud med handen och tvingade vätskan in i munnen. Det mesta rann ut över hans kinder, men något försvann ned i halsen.

Illepra baddade bort vätskan från hans kinder och haka och lutade sig till sist tillbaks med en suck.

”Kommer han överleva?”, frågade Gwen desperat.

”Det är möjligt”, svarade Illepra allvarsamt. ”Jag har gjort allt jag kan, men det kommer inte att räcka. Hans liv är i ödesgudinnornas händer.

”Finns det något jag kan göra?”, frågade Gwen.

Illepra vände sig och såg på henne.

”Be för honom. Det kommer att bli en lång natt.”

Kapitel fem

Kendrick hade aldrig förstått hur frihet kändes egentligen – verklig frihet – inte innan den här dagen. Tiden i fängelsehålan hade fått honom att se annorlunda på livet. Nu uppskattade han allt – känslan av solen mot huden, vinden i håret. Bara att vara utomhus, i galopp på en häst, med marken rusande fram under sig, klädd i rustning igen, med vapnen tillbaka och bredvid sina vapenbröder. Han kände sig som skjuten ur en kanon, och dristig som aldrig förut.

Kendrick galopperade, lutad fram mot vinden och med sin gode vän Atme vid sidan. Han var så tacksam för den här chansen att kämpa vid sidan av sina bröder, över att inte missa striden, ivrig att befria den här staden i hans land från McClouds – och få dem att betala dyrt för invasionen. Han red med en stark drift efter blod, men även i stunden visste han att den verkliga måltavlan för hans vrede inte var McClouds, utan hans egen bror, Gareth. Han skulle aldrig förlåta honom för att han hållits fångslad, för att han anklagats för mordet på sin far, att han skiljts från sina vapenbröder – och för att han försökt få honom avrättad. Kendrick ville hämnas på Gareth – men eftersom han inte fick det, i alla fall inte idag, så skulle han ta ut det på McClouds.

Kendrick skulle se till att driva in den skulden när han återvände till Kungsgård. Han skulle göra vad som helst för att avsätta sin bror och inrätta sin syster som ny regent.

De kom allt närmare den plundrade staden, och väldiga, böljande svarta moln strömmade mot dem och fyllde Kendricks näsborrar med från doft av rök. Det smärtade honom att se en av MacGils städer i det tillståndet. Det hade aldrig hänt om hans far varit i livet. Om Gareth inte varit den som efterträtt honom hade det heller aldrig hänt. Det var en vanära, en skamfläck på både MacGils och Silvergardets ära. Kendrick bad att det inte var för sent att rädda alla dessa människor, att McClouds inte hunnit vara där för länge och att inte alltför många skadats eller dödats.

Han sporrade hästen hårdare, red ut framför de andra i anfallet som strömmade som en svärm av bin mot stadens öppna portar. De stormade in och Kendrick drog sitt svärd och beredde sig på att möta en här av McClouds när de kom fram. Han utstötte ett högt stridsrop, precis som alla män runtom honom, och stålsatte sig inför drabbningen.

Men när han red under valven och in över stadens dammiga torg förbryllades han av vad han såg: ingenting alls. Runtomkring syntes tydliga spår av invasion: förödelse, bränder, plundrade hem, högar av lik och kvinnor som kröp på marken. Där var döda djur och blod över väggarna. Det hade varit en massaker. McClouds hade förött dessa oskyldiga människor. Tanken fick honom att må illa. De var fega kräk.

Men det som förbryllade Kendrick var att det inte fanns några McClouds i sikte. Han begrep det inte. Det var som om hela armén plötsligt försvunnit, som om de vetat att de var på väg. Bränderna var ännu igång, och det var tydligt att de satts igång

av en anledning.

Det började gå upp för Kendrick att det var en fint alltsammans. McClouds hade velat lura MacGils armé till just den här platsen.

Men varför?

Kendrick vände sig plötsligt och såg sig desperat omkring för att se om någon kontingent dragits iväg åt annat håll. Han hade fått en ny aning i tankarna, en misstanke att alltsammans ordnats för att leda en grupp av hans män åt sidan, för att ligga i bakhåll för dem. Han såg överallt och undrade vilka som saknades.

Och så slog det honom. Det var en som saknades. Hans väpnare.

Thor.

Kapitel sex

Thor satt kvar på hästen, på krönet av kullen, med de andra legionärerna och Krohn vid sin sida och blickade ut över den chockerande syn som bredde ut sig framför honom: McClouds trupper sträckte sig så långt ögat kunde nå, alla till häst. En väldig här bredde ut sig där framme och väntade på dem. De hade förts i en fälla. Forg måste ha lett dem dit med avsikt. Han hade förrått dem. Men varför?

Ett väldigt härskri steg upp från McClouds, som plötsligt anföll. De var bara några hundra meter bort, och kom snabbt närmare. Thor såg sig över axeln, men det fanns inga förstärkningar i närheten. De var fullständigt ensamma.

Thor visste att de inte hade annat val än att sätta upp sitt sista försvar här, uppe på den lilla kullen vid den övergivna fästningen. Det var omöjliga odds, och det fanns ingen möjlighet för dem att segra. Men om han nu skulle dö här, då skulle ha dö tappert och ansikte mot ansikte med fienden som en man. Så mycket hade han lärt av Legionen. Att fly var ingen möjlighet: Thor beredde sig på att dö.

Han vände sig och såg i sina vänners ansikten, hur de var bleka av rädsla, och han såg döden i deras ögon. Men till deras heder behöll de alla sitt mod. Ingen av dem ryggade tillbaks, fastän hästarna stegrades sig oroligt eller försökte vända och fly. Legionen var en enhet nu. De var mer än vänner: de hundra

dagarna hade gjort dem till bröder. Ingen av dem skulle lämna den andre. De hade svurit en ed, och deras ära stod på spel. Och för Legionen var äran heligare än blod.

”Mina herrar, vi ser ut att stå inför strid”, sa Reece långsamt, samtidigt som han satte handen till bältet och drog sitt svärd.

Thor drog fram slungan. Han ville ta ned så många som möjligt innan de hann fram. O’Connor drog sitt kortspjut, samtidigt som Elden slet upp sitt kastspjut, Conval en kashammare och Conven en kashacka. De andra pojarna som Thor inte kände från Legionen drog sköldar och svärd. Thor kände skräcken i luften, och när dånet från hovarna växte allt högre, som åska som snart skulle slå ned, kände han den själv. Thor visste att de behövde en strategi – men han visste inte vilken.

Krohn morrade intill Thor, och han inspirerades av leopardens avsaknad av rädsla: inte en enda gång gnällde han eller såg sig över ryggen. Istället reste han raggen i nacken och klev fram några steg, som för att möta hären på egen hand. Thor visste att han funnit en sann vapenbroder i Krohn.

”Tror du att de andra kommer till undsättning?”, frågade O’Connor.

”Inte i tid”, svarade Elden. ”Vi har lurats i en fälla av Forg.”

”Men varför?”, frågade Reece.

”Jag vet inte”, svarade Thor, och fick hästen att ta ett steg framåt, ”men jag har en obehaglig känsla av att det har med mig att göra. Någon vill se mig död.”

”Men varför?”, frågade Reece.

Thor ryckte på axlarna. Han visste det inte själv, men han anade att allt hade att göra med ränkerna i Kungsgård, och med mordet på kung MacGil. Sannolikt var det Gareth. Kanske såg han Thor som ett hot.

Thor mådde illa över att han försatt sina vapenbröder i fara, men det var inget han kunde göra åt det nu. Allt han kunde göra var att försöka försvara dem.

Thor fick nog. Han skrek och sporrade hästen och kastade sig fram i galopp, fram före de andra. Han kunde inte bara vänta där på att hären skulle hinna fram, vänta där på döden. Han skulle ta de första slagen, kanske till och med avleda några från sina vapenbröder och ge dem en chans att fly om de valde att göra det. Om det här nu var slutet så skulle han möta det utan fruktan, och med ära.

Han skälvde inombords men vägrade visa det. Thor galopperade längre och längre bort från de andra, rusande nedför kullen mot den annalkande armén. Bredvid sprang Krohn, inte ett steg efter.

Thor hörde ett rop bakom sig, från de andra legionärerna som rusade ikapp. De var knappt tjugo meter efter, och de galopperade, skrikande sina stridsrop. Thor var fortsatt i täten, men det kändes bra att ha dem med sig.

Framför Thor bröt sig en trupp män från McClouds lös från hären, kanske femtio män som satte av direkt mot Thor. De var kanske hundra meter bort och närmade sig snabbt, och Thor

satte en sten i slungan, siktade, och kastade. Han siktade in sig på den främste bland krigarna, en stor karl med silverglänsande bröstharnesk – och det var en perfekt träff. Han träffade i halsgropen, precis mellan rustningsplåtarna, och mannen föll från hästen och landade på marken framför de andra.

Hans häst föll samtidigt med honom, i vägen för dussintals av de andra hästarna, som trängdes, snubblade och kastade fler soldater med ansiktena först mot marken.

Innan de hunnit reagera hade Thor lagt i ytterligare en sten och kastat. Återigen träffade han rätt, i en av de främsta krigarnas tinning, som blottats av ett höjt visir. Han föll vid sidan av hästen, in i flera andra krigare, och de föll som dominobrickor.

Ett kastspjut flög förbi vid sidan av huvudet när Thor galopperade fram, och sedan en kashacka, och han förstod att hans legionsbröder understödde honom. Även de siktade väl, och vapnen sänkte McClouds till marken med dödlig precision, och flera andra föll när deras hästar kom i vägen.

Thor jublade över att se att de redan tagit itu med dussintals av McClouds soldater, några med direkta träffar, men de flesta genom hästarnas fall. Förtruppen om femtio man låg nu på backen i ett moln av damm.

Men McClouds armé var väldig, och nu var det deras tur att ge igen. När Thor var inom trettio meters avstånd lossade flera av dem sina kastvapen. En kashammare for rakt mot hans ansikte, och Thor duckade i sista sekund, med den vassa eggen susande förbi, bara centimeter från örat. Ett spjut kom flygande

lika snabbt, och gräste precis hans rustning – rena turen. Och en kashacka sköt fram mot ansiktet, men Thor lyckades få upp skölden och blockera. Hackan satte sig i skölden, och Thor slet loss den och kastade tillbaks mot den anfallande soldaten. Hackan grävde sig djupt in i bröstet på mannen, rakt genom ringbrynjan. Han skrek ut och föll död över sin häst.

Thor fortsatte framåt. Han sprängde rätt in i härens mitt, rakt in i ett hav av soldater, beredd att möta döden. Han skrek och höjde sitt svärd och ännu ett stridsrop, och bakom honom hörde han sina vapenbröder göra detsamma.

De smällde ihop i ett slammer av vapen. En väldig, fullvuxen krigare anföll, höjde en tvåhandsyxan och högg ned mot Thors huvud. Thor duckade, och eggen slant och högg in buken på soldaten när han red förbi. Mannen vrålade och sjönk fram över hästen. I fallet tappade han yxan, som flög iväg in i en av McClouds hästar, som gnäggade, stegrade sig och välte flera andra soldater till marken.

Thor fortsatte framåt, rakt genom massan av McClouds soldater, förbi hundratals av dem, och högg sin väg fram där de en efter en kom efter honom med svärd, yxor och klubbor. Han blockerade med skölden eller duckade, riposterade, snodde runt och galopperade förbi. Han var för snabb, för smidig för dem, och det hade de inte väntat sig. Som en väldig armé hade de ingen chans att manövrera lika snabbt som honom.

Runtom honom steg ett väldigt brak av metall när slag haglade ned från alla håll. Han blockerade det ena efter det andra med

skölden och svärdet. Men han kunde inte stoppa dem alla. Ett svärdshugg gräste hans axel, och han skrek av smärtan när det drog blod. Lyckligtvis var det inte djupt, och det hindrade honom inte från att kämpa. Han fortsatte att slå tillbaka.

Thor var omringad av McClouds och slogs med båda händer, men snart – när hans kamrater hann fram – lättnade slagen. Ljudet av skrällande metall var öronbedövande när McClouds män slogs mot pojkarna, när svärd högg i sköldar, spjut träffade hästar, kastspjut sjönk in i rustningar och män kämpade på alla håll. Skrik höjdes på båda sidor.

Legionen hade fördelen av att vara en liten och lätttrölig styrka, med bara tio av dem i mitten av en stor, långsam armé. Det innebar en flaskhals: bara ett mindre antal McClouds kunde komma fram i taget. Thor kämpade mot två till tre män i taget, men inte fler. Och kamraterna runt om förhindrade att han höggs i ryggen.

En krigare lyckades ta tillfället när Thor var distraherad och svingade sin stridsklubba mot skallen på honom. Men Krohn morrade och kastade sig fram i rätt ögonblick, upp i luften och med ett bett i handleden på soldaten. Handleden slets upp, blod sprutade åt alla håll och soldaten tvingades åt sidan innan klubban träffat.

Thor kämpade som i en dimma och högg och parerade åt alla håll. Han använde varje uns av sin förmåga att försvara, attackera, skydda sina bröder och sig själv. Instinkten drog fram alla ändlösa dagars träning av att anfallas från alla håll och med alla vapen, i

alla situationer. På något sätt kändes det naturligt. De hade tränat honom väl, och han kände sig kapabel att klara det. Rädslan var där hela tiden. Men han kunde hålla den under kontroll.

Han kämpade och stred, och hans armar blev allt tyngre och hans axlar tröttare. Men Kolks ord ringde i öronen på honom.

Fienden slåss aldrig på dina termer. Han slåss på sina. Krig för dig är inte samma sak som för någon annan.

Thor fick syn på en kort, bredaxlad krigare som med båda händerna höjde en kedja med spikar och började svinga den mot bakhuvudet på Reece. Reece såg inte vad som höll på att hända. Om bara ett ögonblick skulle han vara död.

Thor kastade sig av hästen, hoppade genom luften och tacklade krigaren precis innan han släppte loss kedjan. De flög båda av hästarna och landade hårt i backen och rullade runt i ett moln av damm. Thor hade tappat andan och hästar trampade överallt runtom. Han brottades med krigaren på marken, som spände ut tummarna för att peta ut ögonen på honom. Men då hörde han plötsligt ett skri – och såg Estopheles svepa ned och klösa mannen i ögonen, precis innan han skadat Thor. Krigaren vrålade och höll sig för ögonen, och Thor armbågade honom hårt och slog honom av sig.

Innan Thor fått en chans att fira segern fick han en hård spark i magen som vräkte honom på rygg. Han tittade upp och såg en krigare höja en tvåhandshammare och slå ned mot hans bröst.

Thor vältrade sig åt sidan, och hammaren visslade förbi och sjönk ända till skaftet i marken. Den skulle han krossat honom.

Krohn kastade sig över mannen och satte huggtänderna i armbågen på honom. Soldaten slog till honom med den andra handen, om och om igen, men Krohn vägrade släppa taget och morrade och slet, tills han slutligen slet av honom armen. Soldaten skrek och föll till marken.

En annan soldat steg fram och hög med svärdet ned mot Krohn, men Thor rullade fram och blockerade hugget med skölden och räddade livet på Krohn. Men han var utsatt när han satt där på knä, och ytterligare en soldat trampade fram över honom med hästen och tryckte ned honom med ansiktet i marken. Hovarna hotade krossa varje ben i kroppen på honom.

Flera av McClouds soldater satt av hästarna och omringade Thor, allt närmare. Han låg där på marken och det ringde i huvudet av smärta, och i ögonvrån såg han sina kamrater ur Legionen kämpa, men tappa mark. En av de pojkar han inte kände skrek högt i skyn, och Thor såg honom genomborras av ett svärd i bröstet, och sjunka ihop, död.

En annan av pojkarna Thor inte kände kom till hans försvar och dödade soldaten med spjutet – men samtidigt anfölls han av ytterligare en McCloud, som stack en dolk i nacken på honom bakifrån. Pojken skrek och föll död av hästen.

Thor vände sig och såg ett dussintal soldater kasta sig över honom. En höjde svärdet och högg ned mot hans ansikte, och Thor drog upp och blockerade med skölden och ljudet av smällen ringde i öronen på honom. Men en annan sparkade skölden ur handen på honom.

En tredje klev honom på handleden och tvingade den mot marken.

En fjärde klev fram med spjutet höjt, redo att trycka det genom hans bröst.

Thor hörde ett högt morrande, och Krohn kastads sig upp mot soldaten och tvingade honom på fall. Men en annan steg fram och svingade en stridsklubba mot Krohn, med ett slag så hårt att det slog honom omkull med ett gnyende, ned på marken där han blev liggande, orörlig.

Ännu en soldat klev fram. Han stod böjd över Thor och höjde en treudd. Han såg bistert ned, och den här gången fanns ingen där att hindra honom. Han var redo att sticka den, rakt mot ansiktet på Thor, som låg där hjälplös och tänkte att nu, till sist, hade hans tid kommit.

Kapitel sju

Gwen satt på knä vid Godfreys sida i den klaustrofobiskt trånga stugan intill Illepra, och hon stod inte ut längre. Hon hade lyssnat på sin brors jämrande i timmar, sett Illepras min bli allt bistrare, och det verkade uppenbart att han skulle dö. Hon kände sig så hjälplös, att bara sitta där. Hon var tvungen att göra något. Vad som helst.

Hon plågades inte av skuldkänslor och oro bara för Godfrey – utan även, och ännu mer för Thor. Hon kunde inte skaka av sig bilden av hur han red in i striden, rätt in i en fälla arrangerad av Gareth, och att han skulle dö. Hon kände att hon var tvungen att hjälpa Thor också, på något sätt. Hon höll på att bli tokig av att bara sitta här.

Gwen reste sig plötsligt och skyndade bort genom stugan.

”Vart ska du?”, frågade Illepra, med rösten hes av mässandet av alla böner.

Gwen vände sig mot henne.

”Jag kommer tillbaka”, sa hon. ”Det är något jag måste försöka.”

Hon öppnade dörren och skyndade ut i soluppgången, och fick blinka till inför synen som bredde ut sig: himlen hade stråk av rött och purpur och den anda solen hängde som en grön boll vid horisonten. Akorth och Fulton, till deras heder, stod fortfarande vakt därute – och de hoppade upp och såg oroligt på henne.

”Överlever han?”, frågade Akorth

”Jag vet inte”, sa Gwen. ”Stanna här. Håll vakt.”

”Och vart ska ni?”, frågade Fulton.

Hon hade fått en idé när hon sett den blodröda himlen, en mystisk förnimmelse i luften. Det fanns en man som kunde hjälpa henne.

Argon.

Om det fanns en man som Gwen kunde lita på, en som älskade Thor och som förblivit hennes far lojal, och som hade makt att på något sätt hjälpa henne, så var det han.

”Det är en viss person jag måste finna”, sa hon.

Hon vände om och skyndade iväg, började småspringa, och sedan löpa snabbare tillbaks i spåren mot Argons stuga.

Hon hade inte varit där på årtal, inte sedan hon var barn, men hon mindes att han bodde högt upp på en övergiven, stenig platå. Hon sprang och sprang, nästan utan att hämta andan, tills terrängen blev allt mer öde, mer vindpinad, och grus ersatte gräs, och så klippblock. Vinden tjöt där hon sprang fram och landskapet blev allt kusligare. Det var som att springa på ytan av en stjärna.

Till sist kom hon till Argons stuga. Hon bultade andfått på dörren. Det fanns inget handtag att vrida på, men hon visste att det här var rätt plats.

”Argon!”, skrek hon. ”Det är jag! MacGils dotter! Släpp in mig! Jag befäller dig!”

Hon bultade och bultade, men vindens vinande var det enda

svar hon fick.

Till sist började hon gråta, utmattad och mer hjälplös än någonsin. Hon kände sig alldeles urholkad, som att det inte fanns någon mer plats att gå.

När solen sjönk på himlen, och det blodröda skenet förbyttes till skymning, vände Gwen om och började gå tillbaks nedför kullen. Hon torkade tårarna från ansiktet där hon gick och försökte desperat tänka ut vad hon skulle göra härnäst.

”Snälla far”, sa hon högt med slutna ögon. ”Ge mig ett tecken. Visa vart jag skall gå. Säg vad jag skall göra. Snälla låt inte din son dö idag. Och snälla, låt inte Thor dö. Om du älskar mig, så svara.”

Gwen gick fram i tystnad och lyssnade på vinden, när hon plötsligt fick en idé.

Sjön. Sorgernas sjö.

Naturligtvis. Det var till sjön man gick för att be för dem som var dödligt sjuka. Det var en ofördärvad, liten sjö mitt i Rödsbogen, omgiven av väldiga träd som tornade upp sig mot himlen. Det ansågs vara en helig plats.

Tack far för ditt svar, tänkte hon.

Hon kände att han var med henne nu, mer än någonsin, och hon började springa, rusa i riktning mot Rödsbogen, och den sjö som skulle lyssna till hennes sorger.

Gwen föll på knä vid stranden av Sorgernas sjö. Knäna vilade mot de mjuka, röda barr som låg som en ring runt sjön, och hon blickade ut över det lugna vattnet, som låg mer stilla än något hon sett, och reflekterade den måne som nu steg upp på himlen. Det var en lysande fullmåne, större än någonsin, och den steg i samma stund som den andra solen sjönk, så för ögonblicket föll både sol- och månljus över Ringens rike. Solen och månen reflekterades båda, i motsatta sidor av sjön, och hon kände att det här var en helgad tid på dagen – porten mellan slutet på en dag och början på en annan – och att i denna heliga stund och på denna heliga plats så var allting möjligt.

Gwen knäföll, grät och bad av alla krafter. De senaste dagarnas händelse hade varit för mycket för henne, och hon lät allt rinna av sig. Hon bad för sin bror, och ännu mer för Thor. Hon stod inte ut med tanken på att förlora dem båda, att inte ha någon kvar förutom Gareth. Hon stod inte ut med tanken på att fraktas bort för att giftas med någon barbar. Hon kände livet falla samman omkring sig, och hon behövde svar. Men ännu mer behövde hon hopp.

Många i hennes rike bad till Sjöarnas gud, eller Skogarnas gud, Bergens gud, eller Vindarnas gud – men Gwen hade aldrig trott på någon av dessa. Precis som Thor så var hon en av få i riket som gick mot strömmen och följde en smalare väg och

bara trodde på en enda Gud, ett enda väsen som styrde hela universum. Det var till den guden hon nu bad.

Gode Gud, bad hon. Låt Thor återvända till mig. Skydda honom i striden. Låt honom klara sig ur detta bakhåll. Jag ber, låt Godfrey leva. Och snälla se till mig – låt mig inte tas härifrån för att giftas med den där vilden. Jag gör vad som helst. Ge mig bara ett tecken. Visa mig vad du vill med mig.

Gwen satt där länge på knä och hörde intet annat än vinden som ylade uppe bland de ofattbart höga topparna i Rödsbogen. Hon lyssnade på grenarnas milda knarrande där de gungade över hennes huvud och såg barren långsamt falla i vattnet.

”Var försiktig med vad du ber om”, hördes en röst.

Hon vände sig om, ryckte till och chockades över att se någon stå där så nära intill. Hon skulle ha blivit rädd om hon inte omedelbart känt igen rösten – en uråldrig röst, äldre än träden, äldre än jorden själv och hon blev lättare om hjärtat när hon insåg vem det var.

Hon vände sig och såg honom stå lutad över henne, i den vita kappan med huva, glänsande ögon som tycktes bränna genom henne, som om han såg henne rätt in i själen. Han höll staven i handen och den lystes upp av både måne och sol.

Argon.

Hon ställde sig upp och vände sig mot honom.

”Jag sökte dig”, sa hon. ”Jag gick till din stuga. Hörde du mig knacka?”

”Jag hör allt”, svarade han kryptiskt.

Hon blev tyst och tvekade. Hans ansikte hade inget uttryck.

”Säg vad jag måste göra”, sa hon. ”Jag gör vad som helst. Snälla, låt inte Thor dö. Du får inte låta honom dö!”

Gwen klev fram och grep honom bedjande om handleden. Men när hon rörde honom sveddes hon av en brännande hetta som strömmade från honom och upp i hennes hand, och hon drog undan handen, helt överväldigad av kraften.

Argon suckade, vände sig bort och tog några steg mot sjön. Han blev stående där och såg ut över vattnet, med återskenet från ljusen i ögonen.

Hon steg fram och ställde sig bredvid honom och stod tyst där, osäkert hur länge, och väntade på att han skulle vara redo att tala.

”Det är inte omöjligt att ändra ödet”, sa han. ”Men priset är högt för den som ber. Du vill rädda ett liv. Det är ett ädelt företag. Men du kan inte rädda två. Du måste välja.”

Han vände sig mot henne.

”Vill du att Thor skall överleva den här natten, eller din bror? En av dem måste dö. Så är det skrivet.”

Gwen fasade inför frågan.

”Vad är det för val?”, frågade hon. ”Genom att rädda en dömer jag den andre.”

”Det gör du inte”, svarade han. ”De är båda menade att dö. Jag är ledsen. Men det är deras öden.”

Gwen kände det som en kniv stuckits i magen på henne. Båda menade att dö? Det var för fruktansvärt för att föreställa sig. Kunde ödet verkligen vara så grymt?

”Jag kan inte välja en över den andre”, sa hon till sist med låg röst. ”Min kärlek till Thor är naturligtvis starkare. Men Godfrey är mitt eget kött och blod. Jag kan inte leva med tanken på att en av dem överlever på bekostnad av den andre. Och jag tror inte att någon av dem skulle vilja det.”

”Då ska de båda dö”, svarade Argon.

Gwen överväldigades av panik.

”Vänta!”, ropade hon efter honom när han börjat gå sin väg.

Han vände om och såg på henne.

”Men jag då?”, frågade hon. ”Kan jag dö i deras ställe? Är det möjligt? Kan båda få leva om jag dör?”

Argon såg på henne en lång stund, som om han vägde hennes innersta väsen.

”Du har ett rent hjärta”, sa han. ”Den mest renhjärtade av alla MacGils. Din far valde klokt. Det gjorde han...”

Argons röst försvann bort och han fortsatte att se henne i ögonen. Det var besvärande, men Gwen vågade inte se bort.

”Genom ditt val, genom ditt offer denna natt”, sa Argon, ”har ödesgudinnorna hört dig. Thor ska räddas i natt. Och det ska även din bror. Även du kommer att leva. Men en liten del av dit liv kommer att tas. Minns att det alltid är ett pris. Till en del kommer du att dö, som betalning för båda deras liv.”

”Vad innebär det?”, frågade hon skräckslaget.

”Allt kommer med ett pris”, svarade han. ”Du har ett val. Föredrar du att inte betala det?”

Gwen stålsatte sig.

”Jag gör vad som helst för Thor. Och för min familj.”

Argon stirrade rakt igenom henne.

”Thor har ett stort öde”, sa Argon. ”Men ödet kan ändras. Det följer med stjärnorna. Men det styrs också av Gud. Gud kan ändra öden. Thor var tänkt att dö den här natten. Han kommer att leva, endast på grund av dig. Du kommer att få betala priset. Och det kommer att bli högt.”

Gwen ville veta mer, och hon sträckte sig fram mot Argon, men plötsligt, när hon gjorde det, blixtrade ett skarpt ljus framför henne, och Argon försvann.

Gwen snodde runt och såg efter honom åt alla håll, men han fanns ingenstans i närheten.

Till sist vände hon sig och såg ut över sjön. Den låg där så stilla, som om ingenting hänt där den natten. Hon såg sin egen spegelbild, och den såg så avlägsen ut. Hon fylldes av en stor tacksamhet, och till sist av en känsla av frid. Men hon kunde inte annat än fasa inför sin egen framtid. Hur mycket hon än försökte få det ur tankarna så kunde hon inte annat än undra vilket pris hon skulle få betala för Thors liv.

Kapitel åtta

Thor låg mitt på slagfältet på marken, fastnaglad av McClouds soldater och med larmet av strid, hästars gnäggande och döende män ringande i öronen. Plötsligt blockerades den sjunkande solen och den stigande månen – en måne större än han någonsin sett – av en väldig soldat som klev fram, höjde sin treudd och beredde sig att stöta till. Thor visste att det här var slutet.

Han slöt ögonen och förberedde sig på döden. Han kände ingen rädsla. Bara sorg. Han ville få mer tid att leva, han ville få upptäcka vem han egentligen var, vad hans öde var, och mest av allt ville han få mer tid med Gwen.

Han kände att det inte var rättvist att han skulle dö så här. Inte här. Inte på det här sättet. Det var inte dags för honom ännu. Han kände det. Han var inte redo ännu.

Så plötsligt kände han något välla upp inom sig: en vildhet, en rå styrka som inte liknade något han känt förut. Hela kroppen brände och hettade, och en ny känsla bröt fram, upp genom fotsulorna, genom benen, upp i bröstet och genom armarna på honom, tills fingertopparna tycktes brinna och spraka av en kraft han knappt kunde förstå. Thor chockades när han hörde sitt eget våldsamma rytande, som en drakes när den reste sig från underjorden.

Han kände tio mäns styrka i kroppen när han slog soldatens grepp åt sidan och kastade sig på fötter. Innan soldaten hann stöta

med treudden hade Thor klivit fram, greppat om hjälmen och skullat honom så att näsbenet krakade och bröts – sedan sparkade han till så att mannen kastades med sådan kraft att tio män fälldes i fallet.

Thor vrålade med ett nytt raseri och grep tag om en annan soldat, lyfte honom högt över huvudet och kastade honom mot hopen, där dussintals män fälldes som käglor. Så sträckte han sig och slet en stridsklubba med lång kedja ur handen på en soldat, och svingade den, runt, runt över huvudet, tills skrik hördes i en stor cirkel runtom, där fienden nu föll i mängder.

Thor kände kraften fortsätta välla fram inom sig, och han lät den ta över. Fler män rusade mot honom, och han sträckte fram handen och överraskades av en sprakande känsla och av synen av en frusen dimma som flödade fram ur den. Plötsligt stannade angriparna, omslutna av block av is, fastfrusna på platsen.

Thor riktade handen runtom, och överallt frös män till block av is, som om de fallit runtom på slagfältet.

Han vände sig mot sina vapenbröder och såg soldater i färd med dödliga slag mot både Reece, O'Connor, Elden och tvillingarna. Han riktade en hand mot var och en av dem och frös angriparna, och räddade livet på sina bröder. De vände sig mot honom med lättnad och tacksamhet i ögonen.

Männen i McClouds här blev nu allt motvilligare till att anfälla Thor. De började hålla sig på säkert avstånd. De var krigare, men skräckslagna när de såg mängder av kamrater frysa fast på slagfältet.

Men så hördes ett våldsamt rytande och en karl klev fram som var fem gånger större än de andra. Han måste ha varit fyra meter lång, och höll ett svärd i handen som var längre än något Thor sett.

Thor reste en hand för att frysa mannen, men det verkade inte på honom – han slog kraften åt sidan, som om det varit en irriterande insekt, och fortsatte rusa mot Thor. Thor började förstå att det fanns brister i kraften. Han var överraskad och kunde inte förstå varför han inte fått styrkan att få stopp på mannen.

Jätten hann fram med tre långa kliv och överraskande snabbhet, och slog till med öppen hand så att Thor kastades till marken.

Thor slog hårt i backen, och innan han hunnit sno runt var jätten där och lyfte honom med båda armar över huvudet. Han kastades, och McClouds armé jublade av triumf när Thor flög tio meter genom luften, slog hårt i marken och rullade runt flera varv tills han stannat. Thor kände det som om alla revben i bröstkorgen brutits.

Thor tittade upp och såg jätten kasta sig på honom, och den här gången fanns det inget att göra. Han hade slut på krafter nu. Han slöt ögonen.

Gode Gud, hjälp mig.

Jätten vräkte sig över honom, men Thor hörde ett dämpat surrande i huvudet, och det steg och steg tills det snart var ett surrande som omgav allt, ett surrande ute i universum. Han kände

en märklig känsla som han aldrig upplevt tidigare, han började känna sig som ett med själva luften, med rörelserna i träden, grässtrånas bugande. Han hörde det surrande ljudet från allt, och när han sträckte ut handen kändes det som att han samlade in det höga ljudet från universums alla hörn, som om han styrde det med sin vilja.

Thor öppnade ögonen och hörde ett ofattbart surrande från himlen, och såg till sin förvåning en enorm bisvärm som samlades där ovan. De kom från alla håll, och när han lyfte sina händer kände han att han styrde dem. Han visste inte hur han gjorde det, men att han gjorde det var alldeles klart.

Thor riktade händerna mot jätten, och samtidigt blev himlen mörk av alla bin som dök ned och fullständigt täckte den väldige krigaren. Jätten höjde händerna och skrek och fäktade omkring sig och vrålade när bina svärmade omkring honom, och han fick tusentals stick, föll på knä, på ansiktet, och dog. Marken skakade där han föll.

Thor riktade sedan svärmen mot McClouds här, som satt där till häst och stirrade, som chockade vittnen till händelsen. De försökte vända om och fly – men hann inte reagera i tid. Thor svepte med handen mot dem, och bisvärmen lämnade jätten och anföll soldaterna.

Hela McClouds armé skrek av fasa, och de vände om som en man och flydde, men stacks oräkneliga gånger av svärmen. Snart tömdes fältet på soldater, allteftersom bisvärmen jagade bort dem. Men vissa lyckades inte fly undan i tid, och en soldat

efter en annan föll och fyllde fältet med kroppar.

Överlevarna galopperade bort, jagade av svärmen mot horisonten, där det väldiga surret blandades med skrik av skräck och dånet av hovar.

Thor var själv som bedövad. På bara några minuter hade slagfältet tömts och tystnat. Allt som återstod var jämrandet från de skadade McClouds som låg kvar i högar. Thor såg sig omkring mot kamraterna, som stod utmattade och flämtande. De var blåslagna, och hade mindre sår, men verkade i övrigt oskadda. Förutom, naturligtvis, de tre legionärer som låg där döda.

Det hördes ett väldigt muller vid horisonten, och Thor vände sig ditåt och såg MacGils armé storma upp över kullen och ned mot dem, med Kendrick i täten. De kom i galopp, och inom bara några minuter gjorde de halt framför Thor och hans kamrater, de enda överlevarna på det blodiga fältet.

Thor blev stående, i chock, och stirrade tillbaka när Kendrick, Brom och de andra satt av och långsamt klev fram mot honom. De åtföljdes av ett dussin män ur Silvergardet, de främsta krigarna i kungens armé. De såg att Thor och de andra var ensamma kvar, segerrika, på ett slagfält täckt av hundratals kroppar, täckt av besegrade McClouds. Thor såg undran, respekt och bävan i deras blickar. Han såg det i ögonen på dem. Det var vad han önskat i hela livet.

Han var en hjälte.

Kapitel nio

Erec galopperade i rasande fart längs den södra vägen, fortare än någonsin, och han gjorde sitt bästa för att undvika groparna i vägen i nattens mörker. Han hade inte slutat rida sedan han hört om kidnappningen av Alistair, att hon sålts till slav och förts till Baluster. Han kunde inte sluta anklaga sig själv. Han hade varit dum och naiv som litat på den där värdshusvärden, som föresatt att han skulle hålla vad han lovat och följa sin del av avtalet och ge honom Alistair efter torneringen. Löften var en hederssak för Erec, och han hade förmodat att det var något heligt även för andra. Det var ett idiotiskt misstag. Och Alistair hade fått betala för det.

Hans hjärta brast vid tanken på det, och han sporrade hästen hårdare. En så vacker och elegant dam, att hon först skulle tvingas stå ut med skammen att arbeta för en typ som värdshusvärden – och så nu, säljas som slav, och ännu värre, slav till sexhandeln. Tanken gjorde honom rasande, och han kunde inte annat än känna sig ansvarig för vad som hänt: om han aldrig dykt upp i Alistairs liv, om han aldrig erbjudit sig att ta henne därifrån, då hade värdshusvärden kanske aldrig kommit på den här tanken.

Erec sprängde vidare genom natten, med ljudet av hästens hovar och andhämtning ständigt i öronen. Hästen var mer än utmattad, och Erec var rädd att han skulle rida honom i graven.

Själv hade han gått till värdshusvärderna så snart torneringen var över, utan att stanna till för en paus, och han var så trött av utmattning att han kände det som att han när som helst kunde säcka ihop och falla av hästen. Men han tvingade sig att hålla ögonen öppna, tvingade sig att hålla sig vaken, och red vidare under det sista av fullmånen på vägen söderut mot Baluster.

Erec hade hört om Baluster hela livet, men hade själv aldrig varit dit. Ryktet sa att det var en plats för spel, opium, sex och alla upptänkliga laster i riket. Dit strömmade missnöjda från Ringens alla håll för att hänge sig åt alla ljusskygga förlustelser. Platsen var raka motsatsen till honom själv. Han spelade aldrig och drack sällan, utan föredrog att tillbringa sin lediga tid med träning för att förbättra sina färdigheter. Han förstod sig inte på den sorts folk som hängav sig åt lust och lättja, som de som kom till Baluster. Det bådade inte gott att han var här. Inget gott kunde komma ut av det. Själva tanken att hon var på en plats som denna vägde som bly i bröstet på honom. Han visste att han var tvungen att rädda henne snabbt och få ut henne därifrån, innan skadan var skedd.

Månen stod i nedan och vägen blev bredare och mer välanvänd, och Erec fångade en första skymt av staden: murarna lystes upp av en oändlig rad facklor som fick staden att likna ett bål i nattmörkret. Erec var inte förvånad, invånarna påstods ju hålla igång hela natten.

Erec red fortare och staden kom närmare, och slutligen red han över en liten träbro omgiven av facklor på sidorna, och en

vakt som slumrade vid brofästet ryckte till när Erec red förbi. Vakten ropade efter honom: ”HALLÅ DÄR!”

Men Erec saktade inte ens in. Om mannen tog tillräckligt mod till sig för att jaga efter honom – vilket Erec betvivlade var särskilt sannolikt – så skulle han se till att det blev det sista den vakten gjorde.

Erec stormade genom de stora, öppna portarna, in i en stad som byggts som en kvadrat omgiven av låga, urgamla stenmurar. Han red fram längs de smala gatorna, som alla var klart upplysta av rader av facklor. Husen stod tätt ihop och gav platsen ett trångt, klaustrofobiskt intryck. Och gatorna var alldeles packade med folk. Nästan alla verkade berusade och stapplade fram och tillbaks, skrek i högan sky och knuffade runt varandra. Det var som en stor fest. Och var och varannan inrättning var en bar eller spelhåla.

Erec visste att han kommit rätt. Han kunde känna att Alistair var här, någonstans. Han svalde hårt och hoppades att han inte kommit för sent. Han red fram till vad som tycktes vara en ovanligt stor krog mitt i staden, där mängder av folk stod och hängde utanför. Han tänkte att det kunde vara en bra plats att börja.

Erec satt av, skyndade in och armbågade sig förbi folk som hunnit bli oregerliga av allt dricka, fram till värdshusvärdens. Han stod mitt i rummet och skrev ned folks namn, tog deras mynt och hänvisade dem till olika bås. Det var en hal, svettig typ med ett falskt leende, och han gnuggade händerna när han räknade

genom mynten. Han tittade upp mot Erec med ett konstlat flin på läpparna.

”Ett rum, min herre?”, frågade han. ”Eller är det en kvinna ni vill ha?”

Erec skakade på huvudet och ställde sig närmare mannen för att bli hörd över sorlet.

”Jag letar efter en handlare”, sa Erec. ”En slavhandlare. Han red från Savaria för bara en dag sedan eller två. Han hade värdefull last med sig. Mänsklig last.”

”Den information ni söker är värdefull”, sa mannen. ”Jag kan stå till tjänst med det, lika enkelt som jag kan erbjuda ett rum.”

Mannen sträckte fram handen, gned fingrarna mot varandra och höll ut handflatan. Han såg upp mot Erec och log, med droppar av svett på överläppen.

Erec äcklades av mannen, men han behövde information, och han hade ingen tid att förlora, så han drog fram ett guldmynt ur pengapungen och lade det i mannens hand.

Mannen spärrade upp ögonen och granskade myntet.

”Kungens guld”, noterade han imponerat.

Han såg upp och ned på Erec med både undran och respekt i blicken.

”Har ni alltså ridit hela vägen från Kungsgård?”, frågade han.

”Nu räcker det”, sa Erec. ”Det är jag som ställer frågorna. Du har fått betalt. Berätta nu: var hittar jag handlaren?”

Mannen slickade sig flera gånger om munnen, och lutade sig sedan fram.

”Den man ni söker heter Erbot. Han kommer hit en gång i veckan med en ny last horor. Han säljer dem på auktion till den som betalar bäst. Sannolikt hittar ni honom i hans håla. Följ den här gatan tills den tar slut, och där hittar ni hans ställe. Men om den flicka ni söker är något att ha så är hon förmodligen borta redan. Hans horor försvinner snabbt.”

Erec vände sig för att gå, när han plötsligt kände ett svettigt grepp på sin handled. Han vände sig om, förvånad över att se värdshusvärden röra vid honom.

”Om det nu är horor ni är ute efter, varför inte prova några av mina? De är lika bra som hans, och halva priset.”

Erec fräste av avsky. Om han haft mer tid så skulle han förmodligen dräpt mannen, bara för att befria världen från typen. Men han tänkte efter och beslöt att det inte var värt besväret.

Erec skakade loss handen och lutade sig fram.

”Rör mig igen”, varnade han, ”och du kommer att önska att du låtit bli. Och ta nu två steg bort från mig, innan jag hittar ett bra ställe för det här svärdet.”

Värdshusvärden tittade bort med ögon vida av skräck och tog flera steg tillbaks.

Erec vände om och stormade ut ur rummet, armbågade sig fram bland gästerna tills han slagit sig ut genom dubbeldörrarna till gatan. Han hade aldrig känt så mycket äckel för människor.

Erec satt upp på hästen, som frustade och stampade mot ett förbipasserande fylla som lagt ögonen på den – tveklöst, tänkte Erec, för att stjäla den. Han undrade om de verkligen skulle

ha gjort ett försök, och påminde sig om att han skulle binda hästen säkrare vid nästa ställe. Han häpnade inför alla laster i den här staden. Men hans häst, Warfkin, var trots allt en härdad stridshingst, och den som försökte sig på att stjäla honom skulle snart finna sig trampad till döds.

Erec satte hälarerna i Warfkin och de galopperade bort nedför gatan, där Erec gjorde sitt bästa för att hålla undan från folksamlingarna. Det var sent på natten, men ändå tycktes gatorna bli allt fullare, med folk av alla slag som blandades i trängseln. Åtskilliga fyllbultar skrek åt honom när han sprängde förbi, men han brydde sig inte. Han kände att Alistair var i närheten och hade ingen tanke på att stanna innan han hade henne hos sig.

Gatan slutade i en stenmur, och den sista byggnaden till höger var en sned och vind taverna med vita lerväggar och halmtak som såg ut som att ha sett bättre dagar. Att döma av utseendet på folk som kom och gick var det rätt ställe.

Erec satt av och band hästen säkert vid en påle, och rusade in genom dörren. Så stannade han till, mitt i steget, förvånad.

Stället var dunkelt upplyst, ett enda stort rum med flämtande facklor på väggarna och en döende brasa i eldstaden i hörnet. Det var mattor överallt, och på dem låg mängder av kvinnor, lättklädda och fastbundna med tjocka rep till varandra och i väggarna. De såg alla drogade ut – Erec kände doften av opium i luften och såg en pipa som skickades runt. Några välklädda herrar gick runt i rummet och knuffade till och klämde här och

var på kvinnorna, som för att bilda sig en uppfattning om varan innan de beslöt sig för att slå till.

Längst bort i hörnet satt en ensam man i en sammetsstol med hög rygg, klädd i en sidenkappa och omgiven av kvinnor som kedjats fast intill honom. Bakom honom stod väldiga, muskulösa män, både längre och bredare än Erec och med ansikten täckta av ärr. De såg ut som den typ av män som njöt av att döda.

Erec såg sig omkring och insåg vad det var för ett ställe: det här var sexhandel, kvinnorna hyrdes ut, och mannen i hörnet var ledaren, den som tagit Alistair – och förmodligen alla andra kvinnor i rummet. Alistair, insåg han, kunde till och med vara där i rummet, just nu.

Han satte sig i rörelse och skyndade desperat förbi gångarna med kvinnor och sökte efter hennes ansikte. Men det var dussintals kvinnor i rummet, och vissa hade tuppats av och rummet var så mörkt att det var svårt att se klart. Han tittade på ansikte efter ansikte, på väg längs raderna av kvinnor, tills plötsligt en bred handflata stötte till honom i bröstet.

”Har du pröjsat ännu?”, hördes en grov röst.

Erec tittade upp och såg en väldig karl stå där och blicka ned på honom med bister min.

”Om du vill se på kvinnorna så måste du betala”, dundrade mannen med sin mörka röst. ”Det är reglerna.”

Erec morrade åt mannen och kände hatet välla upp inom sig, och snabbare än mannen hann blinka hade han slagit till med handflatan mot struphuvudet.

Mannen flämtade till med uppspärrade ögon, föll på knä och höll sig om halsen. Erec slog en armbåge i tinningen på honom, och han föll framstupa på ansiktet.

Erec gick snabbt förbi raderna och sökte desperat bland alla ansikten efter Alistair, men hon syntes inte till. Hon var inte där.

Hjärtat bultade i bröstet på Erec, och han skyndade bort till hörnet där den äldre mannen satt och övervakade allt.

”Har ni funnit något ni tycker om?”, frågade mannen. ”Något ni vill bjuda på?”

”Jag söker en kvinna”, började Erec, med en röst av kallt stål. Han försökte hålla sig lugn. ”Och jag säger det bara en gång. Hon är lång, har blont hår och grön-blå ögon. Hon heter Alistair. Hon togs from Savaria för en eller två dagar sedan. Jag har fått veta att hon är här. Stämmer det?”

Mannen skakade långsamt på huvudet och grinade.

”Varan ni söker har redan sålts, är jag rädd”, sa mannen. ”Ett fint exemplar, verkligen. Ni har god smak. Välj en annan istället så får ni rabatt.”

Erec kokade inombords med ett raseri som inte liknade något han tidigare känt.

”Vem tog henne?”, morrade han.

Mannen log.

”Minsann, ni är verkligen fast beslutna att ha just den där slavinnan.”

”Hon är ingen slav”, morrade Erec. ”Hon är min *fru*.”

Manne såg chockad tillbaks på honom – och så vrålade han

plötsligt av skratt.

”Din *fru*! Den var bra. Inte längre, min vän. Nu är hon någon annans leksak.” Värdens ansikte mörknade till en ondskefull min, och han vinkade åt sina hejdukar. ”Gör er av med den här sopan nu.”

De två muskulösa männen steg fram och sträckte sig mot Erec, båda på en gång och med en snabbhet som var överraskande.

Men de insåg inte vem det var de anföll. Erec var snabbare än båda. Han steg åt sidan, grep den ene om handleden och vred runt tills mannen föll på rygg, och armbågade i samma stund den andre i halsen. Erec klev fram och stampade den som redan låg ned på strupen, och böjde sig sedan fram och skallade den andre, som stod och höll sig om halsen.

De två karlarna blev liggande medvetslösa, och Erec klev fram över deras kroppar mot värden, som nu skakade på huvudet med ögon uppspärade av skräck.

Erec sträckte sig fram, grep mannen i håret, ryckte bak huvudet på honom och höll en dolk mot hans hals.

”Säg var hon är, så låter jag dig kanske leva”, morrade han.

Mannen stammade.

”Jag skall berätta, men du slösar din tid”, svarade han. ”Jag sålde henne till en herreman. Han har sin egen styrka med riddare, och sitt eget slott. Han är en mycket mäktig man. Slottet har aldrig kunnat intas. Och dessutom har han en armé i reserv. Han är mycket rik – han har en hel armé av legoknektar beredda att när som helst utföra hans order. Om han köpt en flicka, då

behåller han henne också. Det finns ingen möjlighet för dig att få henne fri. Så gå tillbaks dit du kom ifrån. Hon är borta nu.”

Erec pressade klingan närmare mannens hals, tills den började dra blod och mannen skrek.

”Var finns den där herremannen?”, fråste Erec, som började tappa tålamodet.

”Hans slott ligger väster om stan. Ta Västerport och fortsätt tills vägen tar slut. Du kommer att se hans slott. Men det är ett slöseri med tid. Han betalade en rundlig summa för henne – mer än hon var värd.”

Erec hade fått nog. Utan avbrott skar han av sexhandlaren hals och dräpte honom. Blod sprutade överallt och han sjönk död ihop i sätet.

Erec såg ned på den döda kroppen och de medvetslösa lakejerna och kände sig äcklad av alltsammans. Han kunde knappt tro att en plats som den här existerade.

Han gick bort genom rummet och började skära av repen som band kvinnorna, en och en av de tjocka tamparna, och en och en av kvinnorna befriades. Flera kastade sig upp på fötter och sprang mot dörren, och snart var alla i rummet fria. Vissa var för drogade för att röra sig, och andra hjälpte dem på fötter.

”Vem du än är”, sa en kvinna till Erec, som själv stod och lutade sig mot dörren, ”välsignad vare du. Och vart du än är på väg, må Gud hjälpa dig.”

Erec uppskattade tacksamheten och välsignelsen, och han hade en illavarslande känsla av att dit han var på väg, där skulle

den behövas.

Kapitel tio

Dagen grydde och morgonljuset föll in genom de små fönstren i Illepras stuga och över Gwendolyns slutna ögon, och väckte henne. Den första solens dämpade orangea smekte ögonlocken och väckte henne till tystnaden i gryningen. Och så kom hon ihåg:

Godfrey.

Gwen hade somnat på stugans golv, på en bädd av halm intill hans säng. Illepra sov vid sidan av Godfrey, och det hade varit en lång natt för dem alla tre. Godfrey hade jämrat sig och vridit och vänt sig under natten, och Illepra hade hela tiden skött honom. Gwen hade hjälpt till på alla sätt hon kunde, med att hämta våta omslag, vrida ur dem och lägga dem på Godfreys panna och ge Illepra de örter och salvor som hon ständigt behövde. Natten hade tyckts utan slut. Flera gånger hade Godfrey ropat, och hon hade varit säker då att han höll på att dö. Mer än en gång hade han ropat efter deras far, och det hade gett henne kalla kårar. Hon kände närvaron av deras far, mycket starkt. Hon visste inte om deras far ville att hans son skulle leva eller dö – deras förhållande hade varit så söndertrasat av spänningar.

Gwen hade sovit i stugan också eftersom hon inte visste vart hon annars skulle gå. Det kändes inte säkert att återvända till slottet och vara under samma tak som sin bror, och hon kände sig säkrare här i Illepras stuga, med Akorth och Fulton på vakt utanför dörren. Hon tänkte att ingen visste var de var någonstans,

och det var precis som hon ville ha det. Dessutom hade hon tyckt allt bättre om Godfrey under de senaste dagarna, hade lärt känna sin bror som hon aldrig känt honom förr, och det smärtade henne att tänka att han kunde dö.

Gwen kravlade upp på fötter, skyndade sig till Godfreys sida med bultande hjärta och undrade om han fortfarande levde. En del av henne kände att om han vaknade på morgonen så skulle han klara sig. Och om inte, då skulle det vara över. Illepra vaknade också till och skyndade fram. Hon måste ha somnat någon gång under natten, och Gwen kunde knappast klandra henne för det.

De föll båda på knä intill Godfrey i den lilla stugan som nu fyllts av ljus. Gwen lade en hand på hans handled och skakade honom, samtidigt som Illepra lade en hand på hans panna. Hon slöt ögonen och andades – och plötsligt slog Godfrey upp ögonen. Illepra drog överraskat undan handen.

Gwen var också förvånad. Hon hade inte förväntat sig se honom öppna ögonen. Han vände sig och såg rakt på henne.

”Godfrey?”, frågade hon.

Han kisade, slöt ögonen och öppnade dem igen, och så, till hennes stora häpnad, stödde han sig upp på armbågen och såg på dem.

”Vad är klockan?”, frågade han. ”Var är jag?”

Han lät vaken, frisk, och Gwen hade aldrig känt sig så lättad. Hon log brett tillsammans med Illepra.

Gwen kastade sig fram och höll fast honom i en stor kram,

och lutade sig sedan tillbaks igen.

”Du lever!”, ropade hon.

”Det är klart jag gör”, sa han. ”Varför skulle jag inte göra det? Vem är det här?”, frågade han och vände sig mot Illepra.

”Den kvinna som räddade livet på dig”, svarade Gwen.

”Räddade livet på mig?”

Illepra såg ned i golvet.

”Nå, jag hjälpte bara till en aning”, sa hon ödmjukt.

”Vad hände?”, frågade han Gwen, desperat. ”Det sista jag minns... jag var på krogen och drack, och så...”

”Du blev förgiftad”, sa Illepra. ”Ett mycket kraftfullt och sällsynt gift. Jag har inte stött på det på åratals. Du har tur som är i livet. Faktum är att du är den enda jag sett som överlevt det. Någon måste ha sett ned från ovan och velat hjälpa dig.”

Gwen visste att det verkligen var så när hon hörde de orden. Det fick henne genast att tänka på deras far. Solstrålarna föll starkare in genom fönstren, och hon kände närvaron av sin far i dem. Han hade velat att Godfrey skulle leva.

”Det var rätt åt dig”, sa Gwen med ett leende. ”Du hade lovat att hålla dig borta från öl. Och se vad som hände.”

Han vände sig och såg på henne, och hon såg livet återvända i kinderna på honom och kände sig otroligt lättad. Godfrey var tillbaks.

”Du räddade livet på mig”, sa han uppriktigt till henne.

Han vände sig mot Illepra.

”Det gjorde ni båda”, fortsatte han. ”Jag vet inte hur jag skall

kunna återgälda det.”

När han såg på Illepra var det något Gwen märkte – något i hans blick, något mer än bara tacksamhet. Hon vände sig och tittade på Illepra och såg att hon rodnade och tittade ned i golvet – och Gwen insåg att de tyckte om varandra.

Illepra vände sig hastigt om och korsade rummet och ställde sig med ryggen mot dem, upptagen med att blanda olika drycker.

Godfrey tittade på Gwen.

”Gareth?”, frågade han, plötsligt allvarlig.

Gwen förstod vad han frågade, och nickade till svar.

”Du har tur som inte är död”, sa hon. ”Firth är det.”

”Firth?” Godfrey höjde rösten av förvåning. ”Död? Men hur?”

”Han hängdes på galgbacken”, sa hon. ”Tanken var att du skulle följa efter.”

”Och du då?”, frågade Godfrey.

Gwen ryckte på axlarna.

Han planerar att gifta bort mig med. Till Nevarerna. De lär till och med vara på väg för att hämta mig.”

Godfrey satte sig upp, chockerad.

”Det kommer jag aldrig att tillåta!”, ropade han.

”Inte jag heller”, svarade hon. ”Jag kommer på något.”

”Men utan Firth har vi inga bevis”, sa han. ”Vi har inga möjligheter att få stopp på honom. Gareth kommer att gå fri.”

”Vi hittar ett sätt”, svarade hon. ”Vi hittar—”

Plötsligt fylldes stugan med ljus, när dörren öppnades och Akorth och Fulton klev in.

”Min fru...”, började Akorth, och vände sig sedan om när han fick syn på Godfrey.

”Du din lilla horunge!”, ropade Akorth av glädje till Godfrey. ”Jag visste det! Du fuskade dig fram i livet, och jag visste att du skulle fuska bort döden också!”

”Jag var säker på att det skulle till mer än ett stop öl för att få död på dig!”, tillade Fulton.

Akorth och Fulton sprang fram, och Godfrey hoppade upp ur sängen och de omfamnade alla varandra. Så vände sig Akorth med allvarlig min mot Gwen.

”Min fru, jag beklagar att vi måste störa, men vi har sett en trupp soldater vid horisonten. De är på väg hit i denna stund.”

Gwen såg oroad på honom, sprang ut med de andra i hämlarna, duckade under dörren och kisade i det starka solskenet.

De stod där utanför och Gwen blickade mot horisonten och såg en liten grupp ur Silvergardet rida mot stugan. Det var sex män som red för fullt, och det var ingen tvekan om vart de var på väg.

Godfrey sträckte sig efter sitt svärd, men Gwen lade en lugnande hand på hans handled.

”Det där är inte Gareths män – det är Kendricks. Jag är säker på att de kommer med fredliga avsikter.”

Soldaterna nådde fram till dem, och utan att vänta satt de av från hästarna och knäföll framför Gwendolyn.

”Min fru”, sa den främste av soldaterna. ”Vi kommer med storartade nyheter. Vi har tvingat McClouds på reträtt! Er bror Kendrick är oskadd och har bett mig att ge er ett meddelande:

Thor lever.”

Gwen brast ut i gråt, överväldigad av tacksamhet och lättnad och steg fram och kramade om Godfrey, som kramade henne tillbaks. Hon kände det som om hon fått livet tillbaka igen.

”De återvänder under dagen”, fortsatte budbäraren, ”och det blir stor fest i Kungsgård!”

”Storartade nyheter, utan tvekan!”, utropade Gwen.

”Min fru”, hördes en annan djup röst, och Gwen tittade dit och fick se en adelsman och känd krigare, Srog. Det var en man hon känt sedan sin ungdom och han var klädd i de typiska röda färger som man bar i Västern. Han hade stått hennes far nära. Han föll på knä framför henne, och det gjorde henne förlägen.

”Jag ber er, min herre”, sa hon. ”Fall inte på knä framför mig.”

Han var en känd och mäktig herreman med tusentals soldater under sitt befäl och en egen stad under sitt välde, Silesia, Västerns starka fort, byggt på en klippa på kanten av Klyftan. Staden var nästan ointaglig, och han var en av de få män som hennes far någonsin litat på.

”Jag har kommit ridande med dessa män eftersom jag hört att stora förändringar är i färde i Kungsgård”, sa han insiktsfullt. ”Tronen vacklar. Det behövs en ny regent – en sann och pålitligt regent – i dess ställe. Jag har nåtts av budet att er far önskade att ni skulle regera. Er far var som en bror för mig, och hans ord är min lag. Om det var hans önskan, då är det min. Jag har kommit för att låta er veta att om ni härskar, då kommer mina män svära trohet till er. Jag skulle uppmana er att handla snabbt. Dagens

händelser har bevisat att Kungsgård behöver en ny regent.”

Gwen blev stående, häpen, utan att riktigt veta vad hon skulle svara. Hon kände sig djupt rörd och ödmjuk och stolt, men också överväldigad och ute på djupt vatten.

”Jag tackar er, min herre”, sa hon. ”Jag är tacksam för era ord, och ert erbjudande. Jag skall noga överväga det. Men nu vill jag endast hälsa min bror välkommen tillbaka – och Thor.”

Srog böjde huvudet, och borta vid horisonten hördes en trumpetfanfar. Gwen tittade upp och kunde redan se dammolnet: en väldig armé närmade sig. Hon lyfte en hand för att skymma solen, och det sjöng i hjärtat på henne. Till och med härifrån kände hon vilka det var. Det var Silvergardet, kungens män.

Och ridande i deras tät var Thor.

Kapitel elva

Thor red med armén, tusentals soldater på väg som en man tillbaks till Kungsgård, och han kände sig stolt över segern. Han kunde knappt ta in vad som hänt. Han var stolt över vad han uträttat, stolt att han i den mörkaste stund av striden inte hade gett vika för sin rädsla, utan stannat och mött krigarna ansikte mot ansikte. Och han var chockad över att ha överlevt.

Hela striden kändes så överklig. Han var oerhört tacksam att han lyckats frammana sina krafter – men också förvirrad, eftersom krafterna inte alltid fungerade. Han förstod sig inte på dem, och vad värre var: han visste inte var de kom ifrån eller hur han skulle styra dem. Det fick honom att inse mer än någonsin att han måste lära sig lita även på sina mänskliga färdigheter, och bli den bästa kämpe, den bästa krigare han någonsin kunde bli. Han började förstå att för att bli den bästa krigare han kunde så behövdes båda hans sidor – kämpen, och trollkarlen – om det nu var vad han var.

De red hela natten mot Kungsgård. Thor var nu totalt utmattad, men också upprymd. Den första solen bröt fram över horisonten, och himlens stora tavla bredde ut sig med en palett av gult och skärt, och han kände det som om han såg världen för första gången. Han hade aldrig känt sig så levande. Han var omgiven av sina vänner, av Reece, O'Connor, Elden och tvillingarna, av Kendrick, Kolk och Brom, och av hundratals

medlemmar av Legionen, Silvergardet och kungens armé. Men istället för att vara i ytterkanten så red han nu i mitten, omgiven av alla de andra. Och de såg på honom med nya ögon efter striden. Nu såg han beundran i ögonen på alla kamrater från Legionen, men också bland de verkliga, fullvuxna krigarna. Han hade på egen hand mött hela McClouds här och vänt lyckan i striden.

Thor var glad att han inte gjort sina bröder i Legionen besvikna. Han var glad att vännerna klarat sig mestadels oskadda, och han kände sorg över dem som dött i striden. Han hade inte känt dem, men han önskade att han kunnat rädda dem också. Det hade varit en blodig, våldsam strid, och till och med nu där han red så blixtrade bilder av striden förbi när han blinkade, av alla krigare och vapen som stormat mot honom. McClouds var vildsinta folk, och han hade haft tur. Vem visste om han skulle ha samma tur om de möttes igen. Vem visste om han skulle lyckas frammana de där krafterna igen. Han visste inte om de någonsin skulle komma tillbaks. Han behövde få svar. Och han behövde finna sin mor. Han behövde få veta vem han egentligen var. Han behövde tala med Argon.

Krohn jamade bakom honom på sadeln, och Thor lutade sig bakåt och strök honom över huvudet medan Krohn slickade honom på handen. Thor var lättad över att Krohn var oskadd. Han hade burit honom från slagfältet och lagt upp honom på hästen bakom sig. Krohn såg ut att kunna gå, men Thor ville att han skulle vila och läka under den långa resan hem. Krohn hade tagit

emot ett väldigt slag och Thor tyckte det såg ut som om han brutit ett revben. Thor kunde knappast uttrycka den tacksamhet han kände mot Krohn, som kändes mer som en bror för honom än ett djur, och som mer än en gång räddat hans liv.

De nådde krönet av en kulle och synen av riket bredde ut sig framför dem. Där låg Kungsgårds väldiga, underbara stad, med dussintals torn och spiror, urgamla stenmurar och bastanta vindbrygga och portvalv, och hundratals soldater på vakt uppe på bröstvärnen och på vägarna omkring. Staden låg omgiven av böljande fält, och mitt i den låg det kungliga slottet. Thor tänkte genast på Gwen. Hon hade hållit honom uppe i striden. Hon hade gett honom ett skäl att leva. Vid tanken på att han själv hamnat i ett bakhåll därute så fruktade han plötsligt även för henne. Han hoppades att hon mådde bra där hon var och att de krafter som förrått honom hade lämnat henne orörd.

Thor hörde ett avlägset hurrande, såg något glimma i ljuset, och när han kisade med ögonen från kullen insåg han att det var en stor folkmassa som samlades vid horisonten framför Kungsgård och viftade med flaggor längs vägen. Folk strömmade ut för att hälsa dem.

Någon blåste i ett horn och Thor insåg att de välkomnades hem. För första gången i livet kände han sig inte längre som en främling.

”De där trumpeterna, de blåser för dig”, sa Reece, som red vid hans sida och dunkade honom i ryggen, med en nyfunnen respekt i ögonen. ”Du är den här stridens vinnare. Nu är du

folkets hjälte.”

”Tänk att en av oss, en enda Legionär, fick hela McClouds armé på flykt”, tillade O’Connor med stolthet i rösten.

”Du gör Legionen en stor ära”, sa Elden. ”Nu kommer de ta oss alla på större allvar.”

”För att inte nämna att du räddade livet på oss allihop”, fortsatte Conval.

Thor ryckte på axlarna, full av stolthet men också fast besluten att inte låta något av det gå honom åt huvudet. Han visste att han var mänsklig, sårbar och skör som alla andra. Och striden hade kunnat vända åt andra hållet.

”Jag gjorde bara vad jag tränats att göra”, svarade Thor. ”Vad vi alla tränats att göra. Jag är inte bättre än någon annan. Det var min dag att ha tur bara.”

”Jag skulle vilja påstå att det var mer än bara tur”, svarade Reece.

De fortsatte fram i långsam trav efter den stora vägen fram mot Kungsgård. Allteftersom fylldes vägen av människor som strömmat till från landsbygden och som viftade med flaggor, MacGils kungsblå och gula. Thor såg att det artade sig till en full parad. Hela hovet hade kommit ut för att hälsa dem välkomna, och han såg lättnaden och glädjen i alla ansikten. Och han förstod varför: om McClouds armé hunnit närmare så hade allt detta varit förstört.

Thor red med de andra genom folkmassorna och över vindbryggan som klapprade under hästarnas hovar. De red under

det murade portvalvet, genom mörkret i gången, och så ut på andra sidan i Kungsgård – där de möttes av hurrande mängder av folk. De viftade flaggor och kastade sötsaker, och ett band av musiker började spela på trummor och cymbaler så att folk dansade på gatorna.

Thor satt av med de andra när det blev för trångt för att rida längre, och han sträckte sig och hjälpte Krohn av hästen. Han såg noggrant på när Krohn haltade till innan han började gå. Han tycktes kunna gå själv nu, och Thor kände sig otroligt lättad. Krohn vände sig upp och slickade honom flera gånger på handen.

Gruppen gick tillsammans över Kungstorget och Thor fick kramar och ryggdunkar från alla håll av folk han inte kände.

”Du räddade oss!”, ropade en äldre man. ”Du befriade vårt rike!”

Thor ville svara men kunde inte. Rösten dränktes av larmet av hundratals människors hurrande och rop omkring dem, och av musiken som steg allt högre. Snart hade tunnor med öl rullats fram på torget, och folk hängav sig åt dryck, sång och dans.

Men Thor hade bara en sak i tankarna: Gwendolyn. Han måste få träffa henne. Han såg sig omkring över alla ansikten, desperat efter att få se henne igen, säker på att hon fanns i närheten – men förkrossad över att inte finna henne.

Så kände han en knackning på axeln.

”Jag tror att den dam då letar efter är där borta”, sa Reece, som vände på honom och pekade åt det andra hållet.

Thor vände sig om och lyste upp i ögonen. Där, på väg snabbt

fram mot honom, med ett stort lättat leende i ett ansikte som såg ut att ha vakat hela natten, kom Gwendolyn.

Hon var vackrare än han någonsin sett henne förr, och hon skyndade mot honom och sprang rätt in i hans armar. Hon kastade sig fram och omfamnade honom, och han kramade henne tillbaka, hårt, och snurrade runt med henne i folkhavet. Hon höll sig fast i honom och ville inte släppa taget, och han kände hennes tårar rinna nedför nacken. Han kände hennes kärlek, och sin egen för henne.

”Tack gode Gud att du överlevt”, sa hon överlycklig.

”Jag tänkte på dig hela tiden”, svarade Thor och höll henne tätt intill sig. När han höll henne i sina armar kändes allt i hela världen rätt igen.

Långsamt släppte han taget om henne, och hon såg upp mot honom och de kom närmare igen och kysstes. De höll kvar kyssen länge, omgivna av folkvimlet.

”Gwendolyn!”, ropade Reece förtjust.

Hon vände sig och kramade honom, och Godfrey klev fram och omfamnade först Thor och sedan sin bror, Reece. De var en familj som återförenades, och Thor kände det som om han på något sätt var en del av den, som om han redan var en av familjen. De förenades alla av kärleken till MacGil – och hatet mot Gareth.

Krohn klev fram och hoppade upp mot Gwendolyn, och hon lutade sig bakåt med ett skratt och kramade honom när han slickade henne i ansiktet.

”Du blir större för var dag!”, ropade hon. ”Hur kan jag

någonsin tacka dig för att ha tagit hand om Thor?”

Krohn hoppade upp mot henne igen, tills hon till sist, full av skratt, fick klappa honom till marken igen.

”Låt oss gå härifrån”, sa Gwen till Thor, som pressades från alla håll och kanter av folkmassan. Hon sträckte fram en hand mot hans.

Thor tog hennes hand i sin och skulle till att följa efter – när plötsligt flera krigare ur Silvergardet kom upp bakom honom och drog upp honom i luften, högt över huvudena och satte honom på sina axlar. När Thor hissades upp i luften hördes ett väldigt rop från folkmassan.

”THORGRIN!”, hurrade folket.

Thor snurrades runt, runt och någon satte ett stop öl i handen på honom. Han lutade sig bakåt och drack, och folkmassan hurrade som vansinnig.

Thor sattes bryskt till marken igen och han snubblade till och skrattade när folksamlingen omfamnade honom.

”Nu skall vi till segerfesten”, sa en krigare som Thor inte kände, en man av Silvergardet som dunkade honom i ryggen med sin köttiga näve. ”Det är en fest endast för krigare. För män. Ni skall med. Det finns en plats reserverad för dig vid bordet. Och för dig, och dig”, sa han och vände sig mot Reece, O’Connor och Thors vänner. ”Nu är ni män. Och ni kommer med oss.”

Ett jubel steg upp och de greps alla av män ur Silvergardet som släpade iväg dem. Thor bröt sig loss i sista sekund och vände sig mot Gwen. Han kände sig skyldig och ville inte göra henne

besviken.

”Gå med dem”, sa hon osjälviskt. ”Det är viktigt att du gör det. Festa med dina vapenbröder. Fira med dem. Det är en av Silvergardets traditioner. Du får inte missa det. Möt mig senare ikväll, vad bakdörren till Vapensalen. Då kan vi vara tillsammans.”

Thor lutade sig fram och kysste henne en sista gång, så länge han kunde innan han släpades bort av sina soldatkamrater.

”Jag älskar dig”, sa hon till honom.

”Jag älskar dig också”, svarade han, och menade det mer än hon någonsin skulle förstå.

Allt han kunde tänka på när han släpades bort, när han såg de där vackra ögonen som var så fyllda av kärlek till honom, var att han mer än något annat ville fria till henne, göra henne till sin för evigt. Nu var inte rätt tillfälle, men snart, sa han till sig själv.

Kanske till och med ikväll.

Kapitel tolv

Gareth stod i sin kammare och blickade ut genom fönstret mot gryningen och ljuset som föll över Kungsgård och folket som samlades där nere – och mådde illa av synen. Där i horisonten besannades hans värsta farhågor, själva sinnebilderna av det han fruktat mest: kungens armé som återvände med segern efter striden mot McClouds, och med Kendrick och Thor ridandes i täten, fria, vid liv – och som hjältar. Hans spioner hade redan informerat honom om vad som hänt, att Thor överlevt bakhållet och var vid god hälsa. Nu var alla dessa män styrkta av segern, och de återvände i samlad trupp till Kungsgård. Han kände hela kungariket falla samman över sig.

Gareth hörde ett knarrande ljud i rummet, snodde runt, och slöt snabbt ögonen igen inför synen, skräckslagen.

”Öppna ögonen, min son!”, hördes en dånande stämma.

Skakande öppnade Gareth ögonen, förskräckt över att se sin far, stående där, som ett ruttnande lik med rostig krona på huvudet och en rostig spira i handen. Han stirrade tillbaks med förebrående blick, precis som han hade i livet.

”Blod ropar efter blod”, förkunnade han.

”Jag hatar dig!”, skrek Gareth. ”JAG HATAR DIG!”, skrek han igen, och drog dolken från bältet och kastade sig framåt mot fadern.

Han högg till när han nått fram – men träffade bara tomma

luften – och fortsatte snubblade fram genom rummet.

Gareth snodde runt, men vålnaden var borta. Han var ensam i kammaren. Han hade varit ensam hela tiden. Höll han på att förlora förståndet?

Gareth sprang över till rummets bortre hörn, rotade i klädskaåpet och drog fram opiumpipan med skakande händer. Han tände hastigt och drog djupa bloss, om och om igen. Han kände drogen skölja genom kroppen och hur han tillfälligt försvann i ruset. Han hade tagit alltmer opium de senaste dagarna – det tycktes vara det enda som hjälpte för att jaga bort bilden av hans far. Gareth plågades av att vara där, och han började undra om hans fars ande fångats inom slottets väggar, och om han inte borde flytta sitt hov någon annanstans. Han skulle i vilket fall som helst gärna jämna dessa byggnader till marken – de innehöll alla de barndomsminnen han hatade.

Gareth vände sig mot fönstret igen, dränkt av kallsvett, och torkade pannan med handens baksida. Han såg ut. Hären närmade sig, och Thor syntes redan på det här avståndet. De korkade massorna flockades runt honom som en hjälte. Det gjorde Gareth rasande, fick honom att brinna av avund. Alla planer som han satt i verket hade misslyckats: Kendrick var befriad, Thor var i livet, och till och med Godfrey hade på något sätt klarat sig från giftet, fastän det varit tillräckligt för att ta död på en häst.

Men å andra sidan, hade andra av hans planer lyckats: Firth, åtminstone, var död, och det fanns inget vittne kvar som kunde

bevisa att han dödat sin far. Gareth tog ett djupt andetag och insåg att saker inte var så illa som det verkade. Nevarerna var trots allt på väg för att föra bort Gwendolyn, släpa iväg med henne till någon gräslig avkrok i Ringen och gifta bort henne. Han log åt tanken och började må bättre. Ja, hon skulle åtminstone vara ur vägen inom kort.

Gareth hade tiden på sin sida. Han skulle hitta ett sätt att ta itu med Kendrick, Thor och Godfrey – han hade mängder av olika planer för att ta död på dem. Och han hade all tid och makt i världen för att se till att det blev av. Visst, den här rondan hade de vunnit. Men nästa rond var hans.

Gareth hörde ännu ett stönande, snodde runt, men såg inget annat i kammaren. Han var tvungen att ta sig ut härifrån – han stod inte ut längre.

Han vände om och stormade från rummet, och dörren öppnades innan han nått fram av tjänare som förutsåg vart steg han tog.

Gareth slängde på sig sin fars mantel och krona, plockade upp spiran, och marscherade iväg genom korridoren. Han gick fram längs korridorerna tills han nådde sin privata matsal, en utsirad kammare med stenväggar, med höga takvalv och målat glas som lystes upp av den tidiga morgonsolen. Två tjänare stod väntande vid den öppna dörren, och en annan stod vid bordets kortända. Det var ett långt bankettbord, säkert femton meter, med dussintals stolar på var sida, och tjänaren drog ut Gareths när han närmade sig. Det var en gammal ekstol som hans far

använt ett oändligt antal gånger.

Gareth satte sig och insåg hur mycket han avskydde detta rum. Han mindes hur han tvingats sitta här som barn, med hela familjen samlad runtom, och hur hans far och mor hade tillrättaviserat honom. Nu var han helt ensam i rummet. Det fanns ingen annan än han själv – inte hans systrar eller bröder eller föräldrar eller vänner. Inte ens hans rådgivare. Under de senaste dagarna hade han lyckats stöta bort alla ifrån sig, och nu åt han för sig själv. Han föredrog det hursomhelst så – allt för många gånger hade han sett vålnaden av fadern där inne och fått skämmas inför andra över sina plötsliga utrop.

Gareth läppjade på sin morgonsoppa, och slog sedan plötsligt silverskeden i fatet.

”Soppan är inte tillräckligt varm!”, skrek han.

Den var varm, men inte brännhet som han ville ha den, och Gareth tänkte inte tolerera ytterligare misstag i sin närhet. En tjänare rusade fram.

”Jag ber om ursäkt, herre”, sa tjänaren och böjde sitt huvud när han skyndade sig för att ta bort den. Men Gareth lyfte fatet och kastade den heta vätskan i tjänarens ansikte.

Tjänaren tog sig för ögonen och skrek när soppan brände honom. Gareth tog fatet, lyfte det högt över huvudet och slog det över tjänarens huvud.

Tjänaren skrek och höll sig om sin blodiga skalle.

”För bort honom!”, skrek Gareth till de andra tjänarna.

De blickade tvekande mot varandra, och lydde sedan

motvilligt.

”Skicka honom till fängelsehålorna!”, sa Gareth.

När Gareth skakande satte sig igen var rummet tomt, så när som på en tjänare som fåraktigt klev fram mot honom.

”Min herre”, sa han nervöst.

Gareth tittade bort mot honom, fortfarande rasande. När han gjorde det kunde han se sin far sitta där, bara några stolar bort vid samma bord, och le ett ondskefullt leende mot honom. Gareth försökte titta bort.

”Den herre ni kallat efter har anlant för att träffa er”, sa tjänaren. ”Lord Kultin, från provinsen Essen. Han väntar här utanför.”

Gareth blinkade till några gånger innan han förstod vad det var tjänaren talade om. Lord Kultin. Ja, nu mindes han.

”Skicka genast in honom”, beordrade Gareth.

Tjänaren bockade och sprang ut ur rummet, och när han öppnade dörren klev en väldig, bister krigare in, med långt svart hår, kalla svarta ögon och långt, svart skägg. Han bar full rustning och mantel, och vilade händerna på två långsvärd, ett på var sida om bältet, som om han var redo att försvara sig – eller anfalla – när som helst. Han såg själv rasande ut, men Gareth visste att så inte var fallet – Lord Kultin hade alltid sett ut på det där sättet, ända sedan hans fars tid.

Kultin stegade fram till Gareth och stod över honom, och Gareth vinkade mot en tom stol.

”Sitt”, sa Gareth.

”Jag står”, svarade Kultin kort.

Kultin såg bistert ned mot Gareth, och Gareth hörde styrkan i hans röst och visste att det här var en herreman som inte liknade någon annan. Han var vildsint, lustade efter blod, och redo att ge sig på vem och vadsomhelst utan förvarning. Han var precis den sorts man som Gareth ville ha i närheten.

Gareth log, nöjd för första gången under dagen.

”Vet du varför jag har kallat på dig?”, frågade Gareth.

”Jag kan gissa”, svarade Kultin kortfattat.

”Jag har beslutat att låta upphöja dig”, sa Gareth. ”Du kommer att stå över kungens män, till och med över Silvergardet. Från och med nu är du min personliga vakt. Kungens elit. Du och femhundra krigare kommer att få det bästa köttet, den bästa logi och den ärevördiga Silversalen. Det bästa av allt med andra ord.

Kultin kliade sig i skägget.

”Och om jag inte vill tjäna er?”, blängde han tillbaks, utmanande och med ett hårdare grepp om svärdet.

”Du tjänade min far.”

”Ni är inte er far”, svarade han.

”Det är sant”, sa Gareth. ”Men jag är betydligt rikare än vad han var, och betalar betydligt bättre. Tio gånger vad han betalade dig. Du och dina män skall bo i Kungsgård. Du svarar inför mig personligen – ingen annan står över dig. Du kommer att få med dig rikedomar tillbaks till din provins bortom vad du någonsin kunnat föreställa dig.”

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.